

செய்யுட்டிட்டு.

MAHAMAHOPIYAYA
P. K. SWAMINATHA IYER
ANNIYUR

விஷயசூசிகை.

	பக்கம்.
கடவுள் வாழ்த்து	...
கல்வி	1
தமிழின் சிறப்பு	...
நளன் சூதாடல்	3
நளன் நகர் நீங்குதல்	4
தமயந்தி புலம்பல்	8
நளன் கடற்கரையிற் செல்லுதல்	14
நளன் கலி நீங்கி அரசாட்சியடைதல்	15
இளவேனிற்காலம்	16
முதுவேனிற்காலம்	22
கார்காலம்	23
கூத்திர்காலம்	25
பனிக்காலம்	...
நட்பினர் பிரிவாற்றாமை	...
கருப்புக்காலம்	26
வறுமை	27
செல்வச்செருக்கு	28
குசேலா கமமனைவிக்கு உண்மையறிவுறுத்தல்	...
குசேலரை வாயில்காப்போர் தடுத்தல்	...
குசேலரை வாயிலோர் அழைத்தல்	33
குசேலர் கண்ணபிரானைத் தரிசித்தல்	35
கண்ணபிரான் நன்னட்பின் பெருமை கூறல்	...
கண்ணபிரான் அவல் உண்ணல்	37
விசுவாமித்திரன் இராமபிரானைவேள்வித்துணையாகப்பெறுதல்	38
தசரதன் அமைச்சரது அமைதி	...
தசரதன் அமைச்சரோடு ஆலோசித்தல்	40
மந்தரை கைகேசியைக்கலைத்தல்	41
பரதன் குகனைச்சந்தித்தல்	43
	48

விஷயஞ்சிகை

	பக்கம்.
இராமபிரான் சடாபுவைக்காண்டல ...	52
அங்கதன் தூதுசெல்லுதல் ...	54
இராமபிரான் பட்டாபிஷேகம் ...	58
சிவபெருமான் மாமனாகவந்து வழக்குரைத்தது ...	59
வாகுதேவனைப் படைத்துணையழைத்தல் ...	63
இராசதருமம் ...	66
பெறுதற்கருமை ...	67
பாரியின் வள்ளன்மை ...	68
மக்கட்பேறு ...	”
ஆற்றுவரி—(காவேரி) ...	69
அம்மானைவரி ...	”
கந்துகவரி ...	70
ஊசல்வரி ...	”
ஆய்ச்சியர்கூரவை ...	71
அறவுரை ...	72

பிழைதிருத்தம்

பககம.	பாட"ல.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
2	13	2	பலதௌளி	பல—தௌளி
3	19	1	டாயநது	டமாநது
11	75	3	மரபுற	மராயவுற
21	147	1	கோலரசன	கோலரசன
29	198	4	டுயிடை	டுடியிடை
32	223	3	பதனறு	பதனறு
38	258	2	கேட்டுளாகொல	கேட்டுளாயகொல
45	310	2	சேயோடும	சேயொடும
48	331	1	சூழியுடையான	சூழியுடையான
58	407	3	சோதிபான	சோதியான
59	411	3	னையான	னையான
61	424	3	கேடக	கேடக

உ
செய்யுட்டிரட்டு.

கடவுள் வாழ்த்து.

4714

1. அகந. முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.
2. கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்.
3. கோளில பொறியிற் குணமில்வே யெண்குணத்தான்
றானே வணங்காத் தலை.
4. பிறவிப் பெருங்கட னீர்துவர் நீந்தா
ரிறைவ னடிசேரா தார்.

(ச)
(திருக்குறள்)

கல்வி.

5. கற்க கசடறக கற்பவை கற்றபி
னிற்க வதற்குத் தக.
6. எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.
7. கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்.
8. தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு.

9. யாதானு நாடாமா வாராமா லென்னொருவன்
சார்துணையுங் கல்லாத வாறு.

(திருக்குறள்)

வேழ.

10. குஞ்சி யழகுங் கொடுத்தானைக் கோட்டழகு
மஞ்ச ளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னு நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு.
11. இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்றால்
தம்மை விளக்குமாற் றுமுளராக் கேடின்றால்
எம்மை யுலகத்தும் யாங்கானேங் கலவிபோன்
மம்ம ரறுக்கு மருநது.
12. வைப்புழிக் கோட்படா வாய்ததீயிற் கேடில்லை
மிக்க சிறப்பி னரசர் செறினவவ்வார்
எசச மெனவொருவன் மக்கட்குச் செயவன
விச்சைமற் றல்ல பிற.
13. கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல தெள்ளிதின்
ஆராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகிற் றெறிந்து.
14. கணிகடற் றண்சேர்ப்ப கற்றறிந்தார் கேண்மை
துனியிற் கரும்புதின் றற்றே—துனிநீக்கித்
தூரிற்றின் றன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா
ஈர மிலாளா தொடர்பு.
15. கல்லாரே யாயினுங் கற்றாரைச் சேர்ந்தொழுகின்
நல்லறிவு நானுந் தலைப்படுவர்—தொல்சிறப்பின்
ஒண்ணிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலாற் புத்தோடு
தண்ணீர்க்குத் தான்பயந் தாங்கு.

(கக)

(நாலடியார்)

தமிழின் சிறப்பு.

16. மறைமுதற் கிளந்த வாயான் மதிமுகிழ் முடித்த வேணி,
யிறைவர்தம் பெயரை நாட்டி யிலக்கணஞ் செய்யப் பெற்
றே, அறைகடல் வரைப்பிற் பாடை யனைத்தும்வென் றூரி
யத்தோ, நிறுத்தரு தமிழ்த்தெய் வத்தை யுண்ணினைந் தேத்
தல் செய்வாம்.

(சீகாளத்திபுராணம்)

வேறு.

17. கடுக்க விற்பெறு கண்டனூந் தென்றிசை நோக்கி
யடுக்க வந்துவந் தாடுவா னாடலி னினைப்பு
விடுக்க வாரமென் காறிரு முகத்திடை விசி
மடுக்க வுந்தமிழ் திருச்செவி மாந்தவு மன்றோ.

18. விடையு கைத்தவன் பாணினிக் கிலக்கண மேனாள்
வடமொ ழிக்குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத
திடமு றுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தெனசொல்
மடம கட்கரங் கென்பது வழுதிநா டன்றோ.

19. கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டாயநது
பண்ணு றத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமி மேனை
மண்ணி டைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோ
லெண்ணி டைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ.

20. தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முதலை
புண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் னுருவாக்
கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித்
தண்ட மிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்.

(திருவிளையாடற்புராணம்)

வேறு.

21. வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கினை
யாத், தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொ
ழுதேத்துங், குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப்
பாகரெனீந், கடல்வரைப்பி லிதன்பெருமை யாவரே கணித்
தறிவார்.

22. இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியலவாய்ப்ப
 இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைபரப்பு
 மிருமொழியு மான்றவரே தழீஇஐ ரென்றாவின்
 விருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ. (எ)
 (காஞ்சிபுராணம்)

நளன்சூதாடல்.

23. வரம்பரித் தேரி னுனு மாழையொண் கண்ணி னுரும
 ஏம்பலோ டினிது புல்லி யிடைவிடா தொழுகு நாளில்
 ஆம்பலம் போது காட்டு மணிதிகர பவாச செவ்வாய்க்
 காம்புறழ் தோளி னுட்குக் கருப்பமவ் துற்ற தனறே.
24. குழைமுகங் கிழித்து நீண்டகொழுங்கடைமழை க்கட்பேதை
 பொழிகதிர்த் திங்கள் காட்டும வலமபுரி வருந்திப் பொங்கி
 ஒழுகொளி நிலவு காலு நித்தில முயிர்த்த தென்ன
 மழகளி றனைய தோற்ற மாணிநங் குடிவி றின்றான்.
25. மழகளி றனைய நயமி பிறையெனவளரு நாளில்
 கழைபுரை தோளி பினனோ கன்னியை யுரித்தான மக்கள்
 குழவினுங் கனிந்த வந்திங் குகலேகேட் டுருநி வெய்ய
 முழைபுகு சீய மன்ற னுவகையின் புரிகி னானே.
26. நிழலுமிழ்ந் துதிரங் காலும வயிரவா ணிட தா கோமான்
 எழுபுவி வேந்தர் யாரு மிடுதிறை கொணர்ந்தெஞ்ஞா ன் லுந
 தொழுதனரேத்தி நிற்பத் தொடுகட லுதிதந் ஞால
 முழுவது மொருகோ லோச்சி முறைபுராதளித்தா னன்றே
27. கோவடு குருகி வேலான் கொழுஞ்சுடர் பட்ட காலே
 சேவடி கழுவ வின்றிச் செய்கடன் கழித்த னோக்கிக்
 காவலந் சேருங் காலங் கருதுபு பன்னீ ராண்டு
 மேவருந் தான்றி யுற்ற வெங்கலி மேயி னானே.

வேறு.

28. விட்புலத் தரசரு மேனை வேந்தரும்
வட்கவீம் மன்னவன் மல்லன் மார்பகம்
பெட்புறு மடந்தையைப் பிரிப்பன் யானெனப்
புட்கரன் பாற்கனி பேராறி னுனரோ.
29. வருக்ளி புட்கரன் வதன நோக்குறாக்
சுரைகழ னளனெனுங் கொற்ற வேந்தனை
ஒருகுடை நீழலி னுலகங் காந்திட
இருநிலக் கிழமைநீ யிழந்த தென்கொலோ.
30. வாட்டிநல் வேந்தனை பாடநத தன்னொடுங்
காட்டி டைப் புகுத்திமண் காசு மன்னருன்
தாட்டுணை தொழநறு காதம் நீண்டிழ
சூட்டுவ னினகடுன் சொல்லி னுனரோ.
31. சொல்லுங் கரிமகிழ தூங்கிப் புட்கரன்
கொல்லிய வருதிநற் கூறலு மொழிநும்
மல்லுதிண்டிய மன்னர் மன்னனை
வெல்லுமா நெங்ஙனம் விளம்பு வாயென்றான்.
32. எண்ணலை யாதுநா னிழைந்த வஞ்சனை
விண்ணவ ராயினும் விலக்கற் பாலபோ
அண்ணலை சூதினா படுப்ப லஞ்சனீ
கண்ணுறும் யான்கொடுங் கவியென் னுனரோ.
33. முழையுறை கொடுவரி யனைய மொர்மபினான்
உழையினிற் போதுமென றுரைத்து வெங்குளி
மழயிடை யுருக்கொடு நிற்ப வண்குடர்
இழைதவழ மார்பினு னிவாநது போயினான்.
34. உரவுநீர்க் கருங்கட லுலகு காவலன்
சுரைகழல் பணிந்துதங் குறைகள் சாற்றுவான்
அரசர்கண் டியிலமை முகிவி னார்ப்புறு
முரசுகண் டியில்கிலா வாயின் முன்னினான்.

35. மன்னவற் கெம்வர வுரைத்தி வாயிலோய்
என்னலு மாங்கவ னெய்திக் கூறலும்
கொன்னவில் வேலினான் கொணர்க வென்றனன்
அன்னவன் வருகென வவையி னெய்தினான்.
36. களைகண தாகியோர் கவிகை நீழலில்
வளைகட லுலகெலாம் புரக்கு மன்னவன்
தனையவீழ் தாமரைத் தாளில் வீழந்தெழும
இளவலோ டளவளா யிருக்கு மேல்வையில்.
37. கொல்சின வாகைவேற் சூரிசின் மல்லலேற்
றெல்லுமிழ் மணிக்கொடி யுயர்த்த தென்னென
வல்லடு சூதினி லேற்ற மன்னரை
வெல்கொடி யீதென விளம்பி னானரோ.
38. சொல்லிய வவ்வுரை கேட்டுத் தூமணிக்
கல்லெனப் பணைத்துயர் கலவைத் தோளினான்
வெல்கொடி யுயரிய விடலை சூதினீ
வல்லையே லாடுதும வருகென் றோதினான்.
39. நஞ்சினிற் கொடியவன் புணர்ப்பி னம்மிறை
வஞ்சகச் சூதினின் மனமவைத தானென
அஞ்சின ரமைச்சரவ் வரசர் கோமகன்
செஞ்சாண் டொழுதிவை செப்பன் மேயினார்.
40. சீலநற் றருமமெய் சிதைக்குந் தெண்டிரை
வேலைமுற் திருநிலக் கிழமை வீழத்திடும்
மாலுறுத் திடுங்கவ ருடன் மன்னகேள
கோலிழக் கரசர்தந் கொள்கைத் தென்பவே.
41. கள்ளுண விரும்புதல் கழகஞ் சேர்தன்மா
லுள்ளுறப் பிறர்மனை நயத்த லொன்னலர்க்
கெள்ளரு ஞாட்பினு னிரியல் செய்திடல்
வள்ளியோ யறநெறி வழக்கு மென்பவே.

42. ஐயநீ யாடுதற் கமைந்த சூதுமற்
 றெய்துநல் குரவினுக் கியைந்த தூதுவெம்
 பொய்யினுக் கருந்துணை புன்மைக் கீன்றதாய்
 மெய்யினுக் குறுபகை பென்பர் மேலையோர்.
43. எள்ளுருக சூதினை யிகனி வென்றதூஉம்
 கள்ளமேற் கொடுவலை சுரந்து வேட்டுவர்
 உள்ளுற வமைத்திடு முணவை யோர்கிலாப்
 புள்ளின மருந்தின போலு மென்பவே.
44. கலைக்கடல கடந்துளார் கழலுங் கட்டுரை
 சிலைத்தழும் பிருந்ததோட் செம்மல் கேட்டுயிர்
 உலப்பினு மறுக்கிலே னுரைத்த வாழ்மைநீர்
 விலக்குவ தென்னென விளம்பி னுனரோ.
45. மன்னவ னியைந்தவை மறுக்க லானென
 இன்னலுற் றமைச்சராண் டிருப்ப வெங்கனி
 தன்னிய தானுமுழ துரந்த வாற்றினும்
 முன்னருஞ் சூதினின் முயல்கின் றுனரோ.
46. நிழலுமிழ் வயிரவா ணிடதர் கோமகன்
 ஒழுகொளிப் பூணிஞ் செயட்டம் யாதென
 மழவிடை யதனையான் வைப்ப னீயுமுன்
 எழுகடன் ஞாலமு மியைக வென்றனன்.
47. சூழ்வினைப் புணர்ப்பினுற் சொன்ன வாறியைந்
 தாழ்கடற் புவிதொழு மரச னுடவெங்
 காழ்மனக் கொடுங்கனி கவற்றின் வண்ணமாய்
 வீழ்தலும் புட்கரன் வென்றிட் டானரோ.
48. கழைகளி புகர்முகக் களிநு தேப்பரி
 இழைதவ ழிளமுலை மகளி ரீட்டிய
 விழுநிதிக் குப்பைகள் வேலை சூழ்புவி
 முழுவதுந் தோற்றனன் முழவுத் தோளினுன்.

49. அனைத்தையுந் தோற்றனை யருவி பாய்கவுட
 சினக்களி மால்களி றனைய சீற்றத்தோய்
 மனத்திடை நினைக்குவ தென்னை வல்லெநின்
 புனக்கொடிக் கியைந்தினிப் பொருதும யாமென்றான் (உள)
 (நைடதம்)

நளன் நகர் நீங்குதல்.

50. என்றலு முறுவளித் திசைக்க லாதன
 ஒன்றுந் புரைத்திட லுலங்கொடோளியு
 வென்றநின் னகாவயின மெவ லேனெனாத்
 துன்றுகா னகஞ்செல்ல துணிதன மேயினான்.
51. வாட்டிறன மன்னவன கமல வாணமுகப
 ஈட்டரு மரசிய விழநத போதினு
 பாட்டளிக் கூந்தல்வேந தலவாழற பைந தொடை
 சூட்டிய ஞானறினுந துலங் து கின் றதே.
52. சாமரை யிரட்டுந ரடைபபை தாங்குநா
 தீமுகத் துமிழுமவா னேங்கிச செலமுநா
 ஏழுற யாரையும் விலக்கி யேந்தறான்
 கோமக ளினிதுறை கோயி லெய்தினான்.
53. கற்றையங் கவரியுங் காலசெய வட்டமுப
 கொற்றவெண கவிகையு மினதிக கோதைவேன
 மறறடந் தோளினான் வருதல் காண்டலு
 முற்றதை யெவன்கொலென் னுள்ளத் தெண்ணினான்
54. எண்ணிவந் திறைஞ்சிய வெழிற்கொம் பன்னவன
 மண்ணிய மணிகிகர் வதன நோக்குறப்
 புண்ணுழை வேலெனப் புகுநத யாவையும
 நண்ணலர்க் கடந்தவே னம்பி கூறினான்.

55. தாழ்தடக் கையினு னின்ன சாற்றலும்
வீழிவாய் மடமயில் வெய்து யிர்ப்பொடு
மாழ்கினள் வருந்தினண் மழைக்கண் ணீருகுத்
தூழ்வலி யிதுவென வுள்ளந் தேறினாள்.
56. இந்திர சேனனென் றிசைக்கும் பேருடை
மைந்தனு மழலைவாய்க் கொடியு மாழ்குறா
துய்ந்திடக் கொண்டுபே ரோசை போயநின்
றந்தைதன் வளநகர் சார்க வென்றனன்.
57. உயிர்நிகர் மக்களோ டுலங்கொ டோளினுன்
செயிரறு தந்தைபாற் செல்கென் றேதலும்
புயனறுங் கூந்தலாள் புண்ணி னூடெரி
அயினுழைந் தாலென வலமந் தேங்கினாள்.
58. நெடிபடு கானிடைத் தமியை நீங்கிப்போய்ப்
படுபர லமளிமேற் பள்ளி கொள்ளவெங்
கடிநக ரடைந்துமெல் லணையிற் கண்படில்
அடியனேற் கிதனினு மறனுண் டாங்கொலோ.
59. என்றவ னுரைத்தலு மடங்க லேறனாள்
மென்றளிர் கவற்றுநின் மெல்லென் சீறடி
கன்றவெம் பரல்படு கானி னேகுதற்
கொன்றுமே லெனதுயி ருய்யு மோவென்றான்.
60. பொற்பினுக் குறையுளாம் பொன்னங் கொம்பனாய்
அற்பினிற் பயந்தநம் மக்க ளாயிடை
எற்பிரிந் துறையுந ரேனு மெங்ஙனம்
நிற்பிரிந் தாற்றுவர் நிகழ்த்து வாயென்றான்,
61. கூற்றறழ் குருகிவேற் குரிசின் மக்கடாம்
ஆற்றினு மாற்றலா தஞரின் மூழ்கினும்
மாற்றருங் கற்பினார் மகிழ்நர் காண்செல
வேற்றுநா டுறைவது விழுமி தோவென்றான்.

62. விரிகட லமிழ்தமும் வேலை ஞாலமும்
செருமுகத் தழலுமிழ் சிறுகண் யானையும்
எரிமணிக் குப்பைபு மெளிதி னெய்தலாம்
அருமகப் பெறுதன்மற் றரிய தென்பவே.
63. என்னலும் வணரிருங் கூந்த லேந்திழை
மன்னவ மழலைவாய் மக்க டம்மொடு
மின்னகு பரிதிவேல் வீமன் மாநகர்
துன்னுதும் யாமெனச் சொல்வி னுளரோ.
64. கோற்றொடி செல்வர்பாடி குறையி ரந்துநின்
தேற்றமின் னுயிர்சுமந் திருத்த லீறிலா
ஆற்றலு மானமு மறிவுங் கல்வியும்
மாற்றருஞ் சீர்த்திபு மாற்று மென்பவே.
65. மிக்கவெஞ் சமத்திடை வெருவி யோடினர்
ஒக்கலுன் புறத்தனி புலகில வாழுநர்
புக்குவேட் டகத்தினி லுண்ணும் புன்மையோர்
மக்களுட் பதடியென் றுரைக்கும் வையமே.
66. என்றலுந் திருவுள மின்ன தாகுமேல்
மன்றலந் தெரியலாய் மக்க டம்மைநம்
மின்றிகழ் மானவேல் விதர்ப்பன் மாநகர்
சென்றிடப் பணித்தரு ளென்று செப்பினான்.
67. தண்டலில் பாகனை நோக்கித் தாதுசேர்
வண்டிமிர் தெரியலான் வருந்தி மக்களை
விண்டொடு புரிசைசூழ் விதர்ப்பன் றன்னுழை
கொண்டனை போகெனக் கூறி னுளரோ.
68. தழுவிய தாதைதன் முகமுந் தாயர்தம்
முழுமதி யனையவாண் முகமு நோக்குறா
விழிவழி நீருக விம்மி விம்மிநின்
றழுதனர் கண்டுளோ ரலக்க னெய்தவே.

69. மடவர றன்னையு மதுகை வேந்தையும்
படுதுய ரொழிகென வாற்றிப் பாகனங்
குடலுயிர் பிரித்தென வுவுகை மக்களைக்
கொடிநெடுந் தேர்மிசைக் கொண்டு போயினான்.
70. மிகைப்படு துன்பமும் விழையு மின்பமும்
அகத்திடை நிகரென நோக்கு மையனும்
தகைப்பருந் துயரொடு தளர்ந்து சாம்புமேல்
மகப்பிரி வினுந்துயர் வலிதி யாவதே.
71. சிலதியர் பரப்பிய தேங்கொண் மெல்லிதழ்
மலர்மிசை மிதிப்பினும் வருந்து சீறடி
நிலமிசைப் படுபர லுறைப்ப நேரிழை
புலவுவேற் காளைபின் றொடர்ந்து போயினான்.
72. மடவர றன்னொடு மதுகை வேந்தனைக்
கடிமுர சமுதகோ மறுகிற் காண்டலும்
இடியுறு மரவென வேங்கி யேங்கினினை
றுடல்வெறுத் துயிருக வழல்கின் றார்சிலர்.
73. மண்ணிய மணிவரை யனைய மார்பினான்
பெண்ணலங் கனிந்தவிப் பேதை தன்னொடு
நண்ணருங் கானிடை நடத்தல காணவோ
கண்ணினைப் படைத்தனன் கமலத் தோனென்பார்.
74. மல்லடு திணிபுய மன்னர் மன்னவன்
எல்லையி றுயருழந் தேகக் காண்டலும்
ஒல்லையில் வெடித்துயி ரொழிந்த தில்லையால்
கல்லினும் வலியதோ கவலு நெஞ்சென்பார்.
75. தாயினு மருள்புரி தரணி மன்னவன்
போயினன் கானிடை யென்ற போழ்தினின்
மாயுறப் பெற்றிலே மன்னர் மன்னன்பால்
ஏயபே ரன்பின ரெமமில் யாரென்பார்.

76. அடிதொழு மரசரு மமைச்சர் வெள்ளமு
மடவிய ரனைவரு மைந்த நீட்டமுங்
கொடிநெடு வீதிவாய்க் குறுகி யெங்கணுங்
கடன்மடை திறந்தெனக் கலுழந்திட் டாரரோ.
77. பொய்யுறு தீமொழி புகல்கி லேனென
ஐயநீ யெம்மையிங் கருளில வேந்துதன்
கையகப் படுத்தினை கானி லேகினின்
மெய்யினும் பொய்மையே விழுமி தாமென்பர்.
78. இன்னுயி ருய்யுமீங் கென்ற போழ்தினும்
பொன்னவிர் முலையினார் புலந்த காலையு
முன்னருஞ் சூதினும் பொய்மை மூரிவேற
கன்னவி றோளினாய் கழற லாமென்பார்.
79. எண்டிசைத் தலைவரு மெழில்கண் டேமுறத்
தொண்டைவாய் மடமயின் மாலை சூட்டுநாள்
புண்டரு கோட்டுவெங் களிற்றிற் போதரல்
கண்டக ணிவற்றையுங் காணு மோவென்பார்.
80. மன்னவ னேகுதற் கிரங்கி மாழ்குநர்
துன்னருங் கானிடைத் தொடர்ந்து செல்புநர்
இன்னுயிர் செகுப்பலென் றிசையில் புன்மையோன்
அந்நக ரிடைமுர சறைவித் தானரோ.
81. வசைபடு மன்னவன் வாய்மை யாலறை
விசிமுழ வொலிசெவி வெதும்பக் கேட்ட லும்
இசைபடு மன்னவற் கிரங்கி னோரெலாம்
அசுணமென் புள்ளென வலமந் தேங்கினார்.
82. வருந்திமுன் போதரு மமைச்சர் வாண்முகம்
புரிந்தன னோக்கிய பொருவில் வாய்மையான்
விரிந்ததூற் கேள்வியீ ரறத்தை வேரொடும்
அரிந்தனி ரெற்பிரிந் தாற்ற லாமையால்.

83. மேவருஞ் சூதினிற் றேற்ற மேதினி

யாவதும் வென்றல தாள வெண்ணுதல்

கோவியல் பன்றவ னானே மேற்கொடு

நீவிரென் வாய்மையை நிறுத்து வீரென்றான்.

34. முள்ளியால் வெந்தவெங் கானின் மொய்துகள்

அளியொடு புலம்பின ரழுத கட்கடைத்

துளியினி லவித்தனர் தொடர வெந்திறம்

களிமதக் களிற்றினான் கானி னேகினான்.

5. திருகுவெஞ் சினக்கவி செல்வன் பின்றொடர்

பரிசனம் யாவுமெய் பதைத்து மீடர

முருகுறழ் பொற்பினான் பின்ன ரேகிய

அருநெறி தெரிவுற வஞ்ச மாற்றினான்.

ஆற்றுவஞ் சனையினு லழகு வாய்ந்தபொற்

கோற்றொடி தன்னொடுங் கொற்ற மன்னவன்

தோற்றுதல் காண்கிலார் துயர மெய்தினின்

நூற்றெழு கண்ணின ருள்ள மாழ்கினார்.

87. ஆயினு மினிதருள் புரியு மெம்பிரான்

தூயமென் மலரடிச் சுவடு காண்கிலேம்

போயினன் யாண்டெவர் புணர்ப்பி னாய்திம்

மாயமென் றருநெறி மருங்கிற் றேடுவார்.

88. தேடினர் புகுமிடந் தெரிய லாமையின்

வாடின ரருநெறி மருங்கி னோர்வழிக்

கூடின ரின்னயிர் கூற்றங் கைக்கொள

வீடின ராமென வீழ்ந்து விம்மினார்.

89. கொன்னுனை யலங்கல்வேற் குவவுத் தோளினை

சென்னெறி கண்களிற் றெரியக் காண்கிலர்

இன்னலுற் றழுதழு தேங்கி யேங்கியத்

தொன்னக றடைந்தனர் தொடர்ந்து னோரெலாம்.

90. பறவைகள் குடம்பையும் பார்ப்ப ருத்தில
கறவைகள் புனிற்றிளங் கன்றுக் கூட்டில
நறவுயிர்த் தலர்கில மலர்க னுமவேல்
இறைவனே கினன்வனத் தென்ற பின்னரே.

(சக)

(ரைடதம்)

தமயந்திபுலம்பல்.

91. நள்ளிருட் போ துவெங் காளி னுமவேல்
அள்ளிலைப் பூணினு னகன்று போதலும்
விள்ளருந் துயரொடு மெலிந்து கண்படும்
பிள்ளைமா னோக்கிதன் செய்கை பேசுவாம்.
92. நீடிய துயில்சிறி துணர்ந்து நேரிழை
ஆடகத் தொடிக்கையா லணைக்கக் காண்கிலாள்
ஊடினள் பதைத்தன றுயிர்ப்பு வீங்கினள்
தேடினள் காந்தளஞ் செங்கை நீட்டியே.
93. ஆயிடைக் காண்கிலா தழுங்கிச செங்கடை
பாயரி நெடுங்கணீ ரருவி பாய்தரத்
தூயமென் மலர்க்கா நெரித்துத் துண்ணென
வாய்வெரீஇ யால்வயி றதுக்கி மாழ்கினாள்.
94. தெளித்தபூம் பள்ளியிற் சிறிது நீங்கினும்
அளப்பருந் துயரொடு மவல மெய்துவேன்
றளிப்பெயற் கங்குலிற் றமியண் மாழகுற
ஒளித்துநீ தனிவினா யாடி லுய்வனோ.

வேறு.

95. கான்ற ருயிரொழுகக் கண்ணீர் கவுளலைப்ப
ஊன்றோய் கணைபட் டுழலும் பிணையொத்தேன்
மான்றே ரரசர் முடியுமுத வார்கழற்காற்
ரோன்றலென் கண்களிப்ப வின்னமுமென் ரோன்றிலையே.

96. நேரலார் போரேறே நிடதத்தார் கோமானே
ஆரவரை மார்பா வளியே னுயிர்க்குயிரே
காரிருள்வா யான்புலம்பக் கானகத்து விட்டகன்றுஞ்
சாரலையா வின்னு மிதுவோநின் தண்ணளியே.
97. நெஞ்ச மெலிவே னினது தடந்தோளுங்
கஞ்ச மலர்முகமும் காணுது கண்பனிப்ப
மஞ்சதவழ் வெற்பெறிந்த வச்சிரத்தோ னன்றளித்த
விஞ்சை பயின்று விளையாட் டயருதியே.
98. ஞாலத் திருணடப்ப நாட்கமலம் வாய்நெகிழ்
வேலைத் திரைமுகட்டில வெய்யோ னெழுந்தனனால்
மாலேக் கதிர்வடிவேன் மன்னர்பெருமானே
காலேக் கடவ கடன்கழிக்க வாராயே.
99. மன்னவனே யிப்பிறப்பிற் கண்டு மணந்திலனேல்
இன்ன மொருபிறப்பி லானாலு மேழையேன்
தன்னத் தனியே யிருந்துதவ மாற்றியுமுன்
பொன்னகல முன்னருகப் புல்லா தொழிவேனோ.
100. வாவு மிளமான்காண் மயில்காண் மடப்பிடிகாள்
கூவுங் கரிய குயில்காண்மென் புள்ளினங்கா
ளாவி யெனமேவி யகலே மெனவகன்ற
காவலன்றான் போன வழியெனக்குக் காட்டிரோ.
101. என்னு வருகி யிருகண்ணீ ராலியுகத்
தன்னுத் தழும்பப் புலம்பித் தமிழளாய்
மின்னு ரிடைதுடங்கச் செல்வாள் விறல்வேந்தன்
பொன்னு ரடிநோக்கிப் பூங்கொடிபோல் வீழ்ந்தழுதாள்.
(ரைடதம்) (கக)

நளன் கடற் கரையிற் செல்லுதல்.

102. நினைப்பென்னுங் காற்றசைப்ப நெஞ்சிடையே மூளுங்
கனற்புகைய வேகின்றான் கண்டான்—பனிக்குருகு
தண்படா நீழற் றனிப்பேடை பார்த்திரவு
கண்படா வேலைக் கரை.

103. கொம்புநிலங்குருகே கரு திருத்தியால்
அம்புயத்தின் போதை யறுகாலால்—தும்பி
திருக்கத்தே ஹாறுத் திருகாடன் பொன்னை
உறக்கத்தே நீத்தேனுக் கொன்று.

104. புன்னை நறுந்தாது கோதிப் பொறிவண்டு
கன்னிப் பெடையுண்ணக் காத்திருக்கும்—இன்னருள்கண்
டஞ்சின னாவி யழிந்தா னறவுயிர்த்து
நெஞ்சின லெல்லா நினைந்து.

105. காதலியைக் காரிருளிற் கானகத்தே கைவிட்ட
பாதகனைப் பார்க்கப் படாதென்றோ—நாதம
அளிக்கின்ற வாழிவா யாங்கலவ வோடி
ஒளிக்கின்ற தென்றோ வுரை.

106. பானலே சோலைப் பசுநதென்றல் வந்துலவுங்
கானலே வேலைக் கழிக்குருகே—யானுடைய
மின்னிமைக்கும் பூனாள்வ வீங்கிருள்வா யாங்குணர்ந்தால்
என்வினைக்குஞ் சொலவீ ரெனக்கு.

107. போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி
நாவாய் குழற கடுங்குறுவாய்—தீவாய்
அரவகற்று மென்போல வராகலியே மாதை
இரவகற்றி வந்தாய்கொ லின்று.

108. முன்னீர் மடவார் முதுவற் றிரள்குவிப்ப
நன்னீ ரயோத்தி நகரடைந்தான்—பொன்னீர்
முருகுடைக்குத் தாமரைபின் மொய்ம்மலரைத் தும்பி
அருகுடைக்கு நன்னுட் டரசு. (எ)
(நளவெண்பா)

நளன் கவிநீங்கி அரசாட்சியடைதல்.

109. முந்தை விளைகுறுக மூலா மயல்கொண்டான்
நீக்கை யினுங்கடுகச் சென்றதே—சந்தவிரைத்
காஞ்சுறு மெல்லோதி தன்செயலைத் தன்மனத்தே
நினைந்து ஹாக்கின்றதோ.

110. மேலாடை வீழ்ந்த தெடுவென்ற னவ்வளவில்
நாலாறு காத நடந்ததே—தோலாமை
மேல்கொண்டா னேறிவர வெம்மைக் கவிச்சூதின்
மால்கொண்டான் கோல்கொண்ட மா.
111. இத்தாழ் பணையி விருந்தான் திக் காயெண்ணிற்
பத்தா யிரங்கோடி பாரென்ன—உய்த்ததனில்
தோர்நிறுத்தி யெண்ணினான் நேவர் சவைநடுவே
தார்நிறுத்துந் தோள்வேந்தன் றான்.
112. ஏரடிப்பார் கோலெடுப்ப வின்னேன் றொடைபீறிக்
காரடுத்த சோலைக் கடனாடன்—தேரடுத்த
மாத்தொழிலு மித்தொழிலு மாற்றாதுயோ வென்றுரைத்
தேர்த்தொழிலின் மிக்கானைத் தேர்ந்து. [தான்]
113. வண்டார் வளவயல்குழ் மள்ளுவநாட் டெங்கோமான்
தண்டார் புனைசந திரன்சவர்க்கி—கொண்டாடும்
பாவலன்பா னின்ற பசிபேரல நீங்கிற்றே
காவலன்பா னின்ற கவி.
114. ஆமை முதுகி லலவன் றுயில்கொள்ளுங்
காமர் நெடுநாடு கைவிட்டு—வீமன்றன்
பொன்னகரி சென்றடைந்தான் போர்வேட் டெழுங்கூற்றம்
அன்னகரி யொன்றுடையா னாங்கு.
115. வெற்றித் தனித்தேரை வீமன் பெருங்கோயின்
முற்றத் திருத்தி முறைசெய்யுங்—கொற்றவற்குத்
தன்வரவு கூறப் பணித்துத் தனிப்புக்கான்
மன்விரவு தாரான் மகிழ்ந்து.
116. கன்னி நறுந்தேறன் மாந்திக் கமலத்தின்
மன்னித் துயின்ற வரிவண்டு—பின்னையும்போய்
நெய்தற் கவாவு நெடுநாட் றீயென்பால்
எய்தற் கவாவியவா நென்.
117. இன்னுனைக் காண்பதோ ராதரவால் யானிங்ஙன்
மன்றன் மலர்த்தாராய் வந்தடைந்தேன்—என்றான்
ஒளியார்வேற் கண்ணாண்மே லுள்ளத் துரப்பத்
தெனியாது முன்போந்த சேய்.

118. ஆதி நெடுந்தேர்ப் பரிவிட் டவையாற்றிக்
கோதி லடிசிற் குறைமுடிப்பான்—மேதிக்
கடைவாயிற் கார்நீலங் கண்விழிக்கு நாடன்
மடைவாயிற் புக்கான் மதித்து.
119. ஆதி மறைநூ லனைத்துந் தெரிந்துணர்ந்த
நீதி நெறியாளர் நெஞ்சம்போல்—யா தும
நிரப்பாம லெல்லா நிரம்பிற்றே பொற்றேர்
வரப்பாகன் புக்க மனை.
120. இடைச்சுரத்திற் றன்னை யிடையிருளி னீத்த [தொழில்கள்
கொடைத்தொழிலா னென்றயிர்த்த கோமான்—மடைத்
செய்கின்ற தெல்லாந் தெரிந்துணர்ந்த வாவென்ற
ணைகின்ற நெஞ்சா னயந்து.
121. கோதை நெடுவேற் குமரனைபுந் தங்கையையும்
ஆதி யரச னருகாகப்—போத
விளையாட விட்டவன்றன் மேற்செயனா டென்றான்
வளையாடுங் கையாண் மதித்து.
122. மக்களைமுன் காணா மனநடுங்கா வெய்துயிராப்
புக்கெடுத்து வீரப் புயத்தனையா —மக்காணீர்
என்மக்கள் போல்கின்றிர் யார்மகக ளென்றுரைத்தான்
வன்மக் களியானை மன்.
123. மன்ன னிடத்தார் வாழ்வேநதன் மக்கள்யாம்
அன்னைதனைக் கான்விட் டவனாக—இந்நகர்க்கே
வாழ்கின்றோ மெங்கள் வளநாடு மறனொருவன்
ஆள்கின்றா னென்றா ரழுது.
124. ஆங்கவர் சொன்ன வுரைகேட் டழிவெய்தி
நீங்கா வுயிரோடு நின்றிட்டான்—பூங்காவில்
வள்ளம்போற் கோங்கு மலருந் திருநாடன்
உள்ளம்போற் கண்ணீ ருகுத்து.
125. உங்க ளரசொருவ னாளீ ரோடிப்போந்
திங்க ணுறைத விழுக்கன்றோ—செங்கை
வளவரசே யென்றுரைத்தான் மாதவத்தாற் பெற்ற
இளவரசை நோக்கி யெடுத்து.

126. நெஞ்சாலும் மாற்ற நினைந்துரைக்க நீயல்லா
தஞ்சாரோ மன்ன ரடுமடையா—எஞ்சாது
திமையே கொண்ட சிறுதொழிலா யெங்கோமான்
வாய்மையே கண்டாய் வலி.
127. எந்தை கழலிணையி லெம்மருங்குங் காணலாம்
கந்து சுளியுங் கடாக்களிற்றின்—வந்து
பணிமுடியிற் பார்க்காக்கும் பார்வேந்தர் தங்கள்
மணிமுடியிற் றேய்ந்த வடு.
128. மன்னர் பெருமை மடைய ரறிவரோ
உன்னை யறியா துரைசெய்த—என்னை
முனிந்தருள லென்று முடிசாய்த்து நின்றான்
கனிந்துருகி நீர்வாரக் கண்.
129. கொற்றக் குமரனையுங் கோதையைபுந் தான்கண்டு
மற்றவனா னாங்குரைத்த வாசகத்தை—முற்றும்
மொழிந்தாரம் மாற்ற மொழியாத முன்னே
அழிந்தாள் விழுந்தா ளழுது.
130. மற்றித் திருநகர்க்கே வந்தடைந்த மன்னவற்குக்
கொற்றத் தனித்தேருங் கொண்டனைந்து—மற்றும்
மடைத்தொழிலே செய்கின்ற மன்னவன்கா னெங்கள்
கொடைத்தொழிலா னென்றான் குறித்து.
131. போதலருங் கண்ணியான் போர்வேந்தர் சூழப்போய்க்
காதலிதன் காதலனைக் கண்ணுற்றான்—ஓதம்
வரிவளைகொண் டேறும் வளநாடன் றன்னைத்
தெரிவரிதா நின்றான் மிகைத்து.
132. செவ்வாய் மொழிக்குஞ் செயலுக்குஞ் சிந்தைக்கும்
ஒவ்வாது கொண்ட வருவென்னா—எவ்வாயும்
நோக்கினு னோக்கித் தெளிந்தா னுணங்கியதோர்
வாக்கினுன் றன்னை மதித்து.
133. பைந்தலைய நாக பணமென்று பூகத்தின்
ஐந்தலையின் பாளைதனை யையுற்று—மந்தி
தெளியா திருக்குந் திருநாடா வுன்னை
ஒளியாது காட்டுன் னுரு.

134. அரவரசன் றுன்கொடுத்த வம்பூந் துகிலின்
ஒருதுகிலை வாங்கி யுடுத்தான்—ஒருதுகிலைப்
போர்த்தான் பொருகலியின் வஞ்சனையாற் பூண்டனிக்குங்
கோத்தாய முன்னிழந்த கோ.
135. மிக்கோ னுலகளந்த மெய்யடியே சார்வாகப்
புக்கோ ரருவினைபோற் போயிற்றே—அக்காலம்
கானகத்தே காதலியை நீத்துக் கரந்துறையும்
மானகத்தேர்ப் பாகன் வடிவு.
136. தாதையைமுன் காண்டலுமே தாமரைக்க ணீரூம்பப்
போதலருங் குஞ்சியான் புக்கணைந்து—கோதிலாப்
பொன்னடியைக் கண்ணிற் புனலாற் கழுவினான்
மின்னிடையா ளோடும் விழுந்து.
137. வெவ்விடத்தோ டொக்கும் விழியிரண்டும் வீழ்துயில்கொ
அவ்விடத்தே நீத்த வவரென்றே—இவ்விடத்தே [ள்
வாரார் முலையாளம் மன்னவனைக் காணாமல்
நீரான் மறைத்தனவே நின்ற.
138. உத்தமரின் மற்றிவனை யொப்பா ரொருவரிலை
இத்தலத்தி லென்றிமையோ ரெம்மருங்கும்—கைத்தலத்தில்
தேமாரி பெய்யுந் திருமலர்த்தார் வேந்தன்மேற்
பூமாரி பெய்தார் புகழ்ந்து.
139. தேவியிவள் கற்புக்குஞ் செங்கோன் முறைமைக்கும்
பூவுலகி லொப்பாயார் போதுவார்—காவலனே
மற்றென்பால் வேண்டும் வரங்கேட்டுக் கொள்ளென்றான்
முற்றன்பாற் பாரளிப்பான் முன்.
140. உன்சரிதஞ் செல்ல வுலகாருங் காலத்து
மின்சொரியும் வேலாய் மிகவிரும்பி—என்சரிதங்
கேட்டாரை நீயடையே லென்றான் கிளர்மணிப்பூண்
வாட்டாணை மன்னன் மதித்து.
141. என்காலத் துன்சரிதங் கேட்டாரை யானடையேன்
மின்காலயில்வேலாய் மெய்யென்று—நன்காவி
மட்டிறைக்குஞ் சோலை வளநாடன் முன்னின்று
கட்டுரைத்துப் போனான் கவி.

142. வேத நெறிவழுவா வேந்தனையும் பூந்தடங்கட்
கோதையையு மக்களையுங் கொண்டுபோய்த்—தாது
புதையத்தேன் பாய்ந்தொழுகும் பூஞ்சோலை வேவி
விதையக்கோன் செய்தான் விருந்து.
143. விறுனை முன்செல்ல வேல்வேந்தர் பின்செல்லப்
பொற்றேர்மேற் றேவியொடும் போயினான்—முற்றும்பல்
தேனீ ரளித்தருகு செந்நெற் கதிர்வினைக்கும்
மாரீர் டிடத்தார் மன்.
144. மன்றலினங் கோதையொடு மக்களுந் தானுமொரு
வென்றி மணிநெடுந்தேர் மேலேறிச்—சென்றடைந்தான்
மாவிந்த மென்னும் வளங்கரஞ் சூழ்ந்ததொரு
பூவிந்தை வாழும் பொழில்.
145. மற்றவனுக் கென்வரவு சொல்லி மறுசூதுக்
குற்ற பணைய முளதென்று—கொற்றவனைக்
கொண்டணைவீ ரென்று குலத்தூ தரைவிடுத்தான்
தண்டெரியற் றேர்வேந்தன் றான்.
146. மாய நெடுஞ்சூதில் வஞ்சித்த வன்னெஞ்சன்
தூய நறுமலர்ப்பூஞ் சோலைவாய்—ஆய
பெருந்தானை சூழப் பெடைநடையா னோடும்
இருந்தானைக் கண்டா னெதிர்.
147. செங்கோ லரசன் முகநோக்கித் தேர்ச்சியிலா
வெங்கோ லரசன் வினாவினான்—அங்கோலக்
காவற் கொடைவேந்தே காதலற்குங் காதலிக்கும்
யாவர்க்குந் தீதிலவே யென்று.
148. தீது தருகலிமுன் செய்ததனை யோராதே
யாது பணைய மெனவியம்பச்—சூதாட
மையாழி யிற்றுயிலு மாலனையான் வண்மைபுனை
கையாழி வைத்தான் கழித்து.
149. அப்பலகை யொன்றி னருகிருந்தார் தாமதிக்கச்
செப்பரிய செல்வத் திருநகரும்—ஒப்பரிய
வற்றுனை யோடு வளநாடும் வஞ்சனையால்
வென்றுனை வென்றுனவ் வேந்து.

150. அந்த வளநாடு மவ்வரசு மாண்கொழிய
வந்த படியே வழிக்கொண்டான்—செந்தமிழோர்
நாவேய்ந்த சொல்லா னன்னென்று போற்றிசைக்கும்
கோவேந்தர்க் கெல்லாங் கொடுத்தது.
151. ஏனை முடிவேந்த ரெத்திசையும் போற்றிசைப்பச்
சேனை புடைசூழத் தேரேறி—ஆனபுகழ்ப்
பொன்னகர மெய்தும் புரந்தரனைப் போற்பொலிந்து
நன்னகரம் புக்கா னான்.
152. கார்பெற்ற தோகையோ கண்பெற்ற வாண்முகமோ
நீர்பெற் றுயர்ந்த நிறைபுலமோ—பார்பெற்று
மாதோடு மன்னன் வரக்கண்ட மாநகருக்
கேதோ வுரைப்ப னென்தீர்.
- (சுந.)
(நளவெண்பா)

காலம்.

இளவேனிற்காலம்.

153. நமதுசெங் கரங்க டோயி னகைமுக விருந்து செய்யுங்,
கமலநாண் மலரை வாட்டும் பனியினைக் காய்து மென்றே,
இமயமால் வரையின் வெம்போர்க் கெழுந்தென வுலகம்
பேர்த்த, திமிரமேயந் துலவும் வெய்யோன் சென்றனன்
வடபான் மன்றோ.
154. கள்ளுயிர்த் தலரு முல்லைக் கடிமுகை முறுவ றோன்ற,
வள்ளிதழ்க் குவளை யுண்கண் மலர்ந்துமாந் தளிர்மென் கை
யாக், கிள்ளைமென் குதலை சாற்றிக் கிளரொளி வண்டு பா
ணாத், தெள்விளி பாட வேனிற் றிருமகள் சிறந்தா ளன்றே.
155. குன்றிடைப் பிறந்த தென்றற் கொழுந்துமேற் படர்ந்த
தன்மை, துன்றிருட் பிழம்பு சீக்குங் கணைகதிர்த் சுடரோ
னய, தன் னுணைக் கேள்வ னீங்கி வடபுலஞ் சார்த லோடுந்,
தென்றிசை யணங்கு மாழார் துயிர்த்தது சிவனு மாதோ.

வேறு.

156. முள்ளரை முருக்கு மந்தி முனையினர் திங்கள் காட்டுங்
கள்ளக முகிழ்ப்ப லாகுங் கடிமல ரவிழந்த தோற்றந்
தள்ளலில் சிறப்பின் வேனி றண்பனிப் பகையி ருந்த
வொள்ளெழி னகர மெல்லா மொருங்கெரி யூட்டிற்றன்றே.

157. இந்நில வரைப்பி னுள்ளோர் யாவர்க்குங் கேள்வியின்
பந், *தன்னொடு பிறந்த வந்தீந் தமிழகொடுத் தாங்கு விண்
னோர். பொன்னக ரணவு கோட்டுப் பொதியமீன் குழவித்
தென்றன், மன்னிய வுயிர்கட் கூற்றின் வருமின்பம் விளை
த்த தன்றே.

(டு)

(சீகாளத்திபுராணம்)

முதுவேனிற்காலம்.

158. இன்னிள வேனில் செல்ல விருங்கடல் சுவற விண்டோய்
சென்னியங் குன்ற மெல்லார் திசைமுக மழற்றச் செங்கே
பன்னிரு சுடரு மொன்றாய்ப் பகற்கதிர் பரப்பி யாங்குழித்
மன்னுயிர்த் தொகைவெ துமப வந்தது முதிய வேனில்.

159. வெநநழ னிலத்து வெண்டேர் மென்புன லெனம யங்க
விரதிர சாலஞ் செயத தெறிவளி மரமுந் தீய
நந்தலில் பெருஞ்சி றப்பு நலகுகண் ணோட்ட மில்லாச்
சிந்தையர் கடுஞ்சொல் லென்னத் தீமுகந திறைத்த தன்றே

160. நீடழல் வெஞ்சு ரத்து நீரின்றி நாவு லரந்து
வாடுபு நிழல்பெ ருது வருந்துபு திரியு மாக்கள்
கோடிய கோல னாகிக் குடிகெட வலைக்கும் கல்லார்க்
கூடிய வறனில வேந்தன் குடைபெறாக் குடிக ளொத்த.

161. நெடுநெறி மரங்க ளெல்லா நீணிதி யோடு சுற்றத்
தொடர்புடை யவர்போன் மக்கட் டொகுதியாற் சூழப் ப
தொடுகழல் கிழிக்குங் கூர்ங்கற் சுடுபர லொடுவி ராயட்ட
வடுதழற் சுரங்க ளெல்லா மாள்வழக் கற்ற வன்றே.

(சீகாளத்திபுராணம்)

வேறு.

162. மண்கொதிப்ப வறல்கொதிப்ப வளிகொதிப்ப வெண்ணுவா
ரெண்கொதிப்ப நறுநீழ லியைமனைவிட் டகலார்க்குங்
கண்கொதிப்பக் கரங்கொதிப்பக் கால்கொதிப்பக் கற்பகஞ்
விண்கொதிப்ப வவ்வேனில் வெம்பருவ மேவியதால். [சார்

163. குலவுதனை விழுங்குவகை கொண்டகோட் கினமாகி
யிலகரவ நாடனைத்து மிதுசமய மெனப்பரிதி
பலகதிரும் புகுத்துடற்றப் பண்ணியசெவ் வழிபோலு
நிலமகட னுடல்வெடிப்ப நோதோன் றும் பெருங்கமர்கள்.
164. நலக்ககிர்செய் நம்பகையை நான்மறையோ ரிதுகொ
ண்டே, விலக்குவர்நாங் கொண்டிருப்பின் மேவாதெப் பகை
யுமெனப், புலத்தமைத்துக் கவர்ந்தான்போற் பெர்ய்கைகுள
ங் கானதிமுன், னிலத்தமைத்த நீரெல்லா நெடும்பரிதி கவ
ர்ந்தனனால்.
165. தெள்ளுபுன னசைமிக்குத் திரிமருப்பி னிரலையெலா
நள்ளரிய பேய்த்தேரின் பின்றொடர்ந்து நலிந்திடுமால், வள்
ளலென வெளிக்காட்டி வஞ்சிக்கு முலோபர்கள்பி, னெள்
ளுவறு மைப்பினியோர் தொடர்ந்துதொடர்ந் திளைப்பது
போல்.
166. காலோடை வாவிசுள முதலாய கணக்கிலவன்
மேலோடும் புனல்வறப்ப வவற்றுறைமென் பறவைகணற்
பாலான வொருவனிடம் பற்றியினி துண்டுகிளை
யேலாத்துன் பவனுறுங்கா விரிவதென விரிந்தனவால்.
167. வாவிசுள குளங்காணீர் வற்றினீர் முன்னளித்த
மேவியவின் சுவைப்புனலால் வீங்கினே மிதுபொழுது
பாவியவப் புனலளிப்பேம் பற்றுமெனக் கால்வதுபோற்
பூவியன்மக் கள்ளுடம்பு பொங்குவெயர் நீராலும்.
168. வாங்குகட லகம்புகுந்து வடவைவதி வதையறிந்தா
மோங்குகடல் சுவற்றவென வுலகுரைத்த லதுபொய்யே
தேங்கியவிப் பருவத்தாற் செறிவெப்பிற் காற்றுமை
யாங்குகுளி ரிடந்தேடி யஞ்சியொளித் ததுபோலும்.
169. இத்தகைய வேனிவிடை யிரும்பசியா லறமெலிந்தும்
பைத்ததரு நிழலிருந்தும் பள்ளமெலா மாராய்ந்துந்
தத்துபுனல் கிடையாமைத் தாகத்தால் வாய்புலர்ந்துஞ்
சுத்தவிர தத்தவநற் றுறைநின்றோன் செல்லுமால். (கஉ)
(குசேலோபாக்கியானம்)

கார்காலம்.

170. குயினெலா மன்ன மென்னக் குரைகட னாடிச் சென்று
வயினிரு புடையும் விம்ம வாய்மதித் துண்டு தோகை
மயில்கள்போற் குன்ற நாடி வந்துநீள் சிமய முற்றி
வியனிரு விசும்பெ ழூந்து விரிகட ஹமிழ்ந்த மன்னோ.
171. தடங்கடல் குறைய வுண்ட தழங்குரற் கொண்டல் வா
ன, மடங்கலுங் கவிந்து விண்டோ யடுக்கல்கள் புதைய
நின்று, குடங்கொடு சொரிவ தென்னக் குளங்கள்கோ டி
டைய வெய்யோன், சுதிங்கதி ருலகம் வேட்பச் சோவெ
னச் சொரிந்த தன்றே. (உ)

(சீகாளத்திபுராணம்)

கூதிர்காலம்.

172. உடலலை நுளிரிலுக் குடைந்த வில்லவூர்
தடவிலு ணெருப்பினைத் தணத்த லஞ்சிலு
கடவுளர் பசிப்பிணி கலாயும வேள்வியிற்
சுடரழல் பரிகலாத் தொழுகு லத்தர்போல்.
173. தண்டையஞ் சேரிடித் தருண மைந்தரும்
வெண்டயிர் வெண்ணெய்மோர் வெறுத்து வேட்டன
ருண்டொலும் வெய்யன வுணவு சிறிடங்
கொண்டன வுயிரகளுங் குளிர்கு டைந்தவே.
174. எரிசுடர் நெருப்பைச் சொன்ன வேட்டனர்
தருகுளிர் நீரினைத் தழவி னஞ்சிலு
நிருசெவி களுந்துகி லிலுகச் சுற்றுபு
விரனிரை மறைபட மெய்ப்பை புக்கனர். (ஈ)

(சீகாளத்திபுராணம்.)

பணிக்காலம்.

175. திருமலா முதலிய திகைப்பப் புன்புலம்
வருவன பயிர்சில மகிழ வந்தன
விருபனி யிருதும் யாவர் யாவர்க்கு
மொருநிகர் நடையின ருலகிற் றேறினே.

176. கண்ணக னுலகெலாங் கவைஇய தண்பனி
விண்ணுயர் வரைகளும் வேலை ஞாலமு
மண்ணனி டிமயமு மதனைச் சூழ்தரு
மண்ணுமா யினவென மருளச செய்ததே.

177. வளர்பசும் புற்செறி வயின்றொ றும்பனித்
துளிகுட ரிளங்கதிர் தொடவி ளங்குவ
வொளிர்மர கதத்தக டெவ முத்திய
நளிகொள்செம் மணிகளை நகுதல் செய்துமே. (ந)
(சீகாளத்திபுராணம்)

நட்பினர் பிரிவாற்றாமை.

178. தடையில்பே ரறிஞர் தம்மைத் தனித்தனி விளித்து தும்
டெனுறை வாழ்வு நீங்கு மொருபெரும் பாவி யேனை [மோ
மடனறு நமரங் காணீர் மறவன்மி னென்று தன்மெய்ப்
படுபிணி நோக்கி மார்பம படத்தழு வாது நின்றான்.

179. நாவல ரதைய றிந்து நண்ணிமார் பிறுகப் புல்வி
யோவில்கண் ணருவி பாய வுளங்குழைந் தழுது நல்லோய்
மேவரு நினை நீத்து வெறுவிட மிருப்ப நின்ற
வாவவல் வினையு ளார்யா மல்லதிவ் வுலகத் தியாரே.

180. என்றன ரிரங்க மேலோ னெதிர்தழீஇத தழுவி யாறிக்
குன்றனீர் சிறியற் காகக் குழைந்தழி நமியேன் செல்வல்
பொன்றனி னட்பி னுக்குப் புணர்வொடு பழகல் வேண்டா
நின்றநல் லுணர்ச்சிதானே நிறைக்குமென் றுணர்ந்த நல்லீர்.

181. என்றுப சரத்தாழ் கூழி யிணையிலா னரிதி னீங்கிச்
சென்றனன் புலவர் கண்ணுஞ் சிந்தையுந் தொடர்ந்து செ
ல்லத், தன்றிரைக் கையான் மோதித் தான்றியங் குலையு தி
ர்க்கு, மன்றலம் புதுநீர் வையை வடகரை கடந்து மன்னோ

182. என்நினி மதுரை காண்பே மெப்பகல் சவுந்த ரேசன்,
தன்றிரு வடிகள் காண்பேந் தாயையெஞ் ஞான்று காண்
பேம், வென்றிவேற் றரும வேந்தர் வேந்தனை மெந்நாட்
காண்பே, மொன்றுயிர்த் துணையாஞ் சங்கத் தறவையெப்
பொழுது காண்பேம்.

183. துணங்குமா ணறிவின் மிக்க நூல்வலார் மறப்பர் கொ
ல்லோ, வணங்குதேர்த் தானை மன்னர் மணிமுடி யுமுக
முற்கா, லணங்குடை யரிமான் றுப்பி னரசர்கோ னினையா
ன் கொல்லோ, விணங்குநூற் புலவர் நாற்பா னெழுவரெ
ன் றுரைக்குங் கொல்லோ.

184. இனித்தமி ழினிமையாவர்க் கெடுத்திசைத் திடுவ மன்
னோ, வெனப்பல பலவு மெண்ணி யினேந்துவெஞ் -சுரமி
றந்து, புனற்றிரு நாடு புக்குப் பொருதிரைப் பெண்ணை
நாடு, • தனைக்கடந் தந்தண் பாழித் தண்ணடை கண்டு
சென்றான். (எ)

(சீகாளத்திபுராணம்)

கருப்புக்காலம்.

185. காலை தண்பனி சொரிதலு நண்பகற் கால
நீல வான்புதை முகிலினம் பெய்வபோ னின்று
மாலே தோன் றுமுன் மலந்தலை வான்கழு வியது
போல நீங்கலு நிகழ்ந்தன மழைவளம் பொன்ற.

186. பெயல்வ றந்தபைங் கூழெலாம் பீளொடு கரிந்த
பயர்வ றந்தன மரங்களு மலைகளும் பனிநீர்க்
கயும்வ றந்தன கள்ளியும் பெண்ணையுங் கதிரின்
வெயிலின் வெந்துதம் பசுமைபோ யுலர்ந்தன மிகவும்.

187. உண்ப தின்பன நனிமிகக் குறைந்தன வொருங்கு
வெண்க லங்களும் வெள்ளியுஞ் செம்பொனும் விளங்கு
மண்கொ ளொன்பது வகைபுந் மணிகளு மலிந்த
வெண்ப தம்பெற லரியதா யிற்றுமன் யார்க்கும்.

188. நீடுந் தீப்பசி யாற்குடர் கொளுந்திய நிலத்தோ
ராடுந் தின்கலா வடகுதிந் தனநில னகழ்ந்து
வாடும் பல்வகைக் கந்தமுந் தின்றனர் மக்கள்
காடுங் குன்றமு நிரம்பினர் தின்பன கருதி.

189. சிறுவர் கையன தாயர்தாம் பறித்தனர் தின்றார்
முறுகு தீப்பசி பொறுக்கலார் மக்களுன் முதலா
வுறுப சுந்தசை யாவையுந் தின்றன ருலகத்
தறைப முஞ்சொலைப் புதுக்கினர் மானமாண் பற்றார். (இ)

(சீகாளத்திபுராணம்)

வறுமை.

190. தரித்திர மிக்க வனப்பினை யொடுக்கிச் சரீரத்தை யுலர்தர வாட்டுந், தரித்திர மளவாச சோமபலையெழுப்புஞ்சாற்றநு முலோபத்தை மிகுக்குந், தரித்திரந் தலைவன் றலையர்க் கிடையே தடுப்பருங் கலாம்பல விளைக்குந், தரித்திர மவமா னமபொம்பேராசை தருமிதிற் கொடியதொன் நிலையே.
191. தரித்திரங் களிப்பாங் கடலுக்கோ வடவை, சாற்று மெண் ணங்கள்வா ழிடமாந், தரித்திரம் பற்பறுக்கமுந் தோன்றத் தக்கபேராகர மென்ப, தரித்திர நன்மை சாலொழுங்கென்னுந் தழைவனந் தனக்கழ றமுலாந், தரித்திரங் கொடிய வெவற்றினுங் கொடி தத் தகையதை யொழித்தனன்றாமே.

(குசேலோபாக்கியானம்.) 12,

செல்வச்செருக்கு.

192. தெறுகி ரப்புனோர் வாழ்ந்திடு செல்வர்பாற் செல்வரேன் மதியார்கண், மறுவுறுததவ மானமு மியற்றுவா மா னமுள் ளவராயிற், குறுகு மவ்வவ மானந்தா லுயிராயிடுங் கொள்கையிற் றலேறிதபார், நறும லாககுழா லாதலா லவரிடை நண்ணனன் நெனவெண்ணல்.
193. ஒன்றும் வேண்டல ராயினுஞ் செல்வாபா லுறுமிடியாவ ர் சார்ந்தா, வின்று வந்தமை யாதினைக கருகிபுற நிவரென வுளத்தெண்ணிக், கன்று மாதுபல் குறிப்புரை நவிறுநுவா காதலி னவர்பாற்போய், மனற வந்த து சிவமையே யிவாக் கன்றி மற்றிலை யறிபாவாய்.

(2)

(குசேலோபாக்கியானம்)

குசேலர் தம்மனைவிக்கு உண்மை யறிவுறுத்தல்.

194. மக்களுக் கிரங்கி வாடு மடத்தகை யணங்கு கேட்டி. தக்கமுற் பவத்தி லான்ற தருமநன் கியற்றி னோர்க ளொக்கவிப் பவத்தி லின்ப மொருங்கனு பவிப்ப ரின்றேன் பிக்கவெந் துயரத் தாழ்வ ரிதற்குள பெலித லென்னே.

195. துப்பிதழ் மடந்தை நல்லாய் தோன்றிய சீவ ரெல்லா
மிப்புவி யிடத்துச் சால வெண்ணுவ ரெண்ணியாங்கே
யெப்படி முற்று முற்று தெம்பிரா நெருவற் கன்றி
யப்படி முற்றிற் கீழமே லாம்பகுப் பிரண்டுண் டாமோ.
196. தேற்றமுற் பவத்திற் செய்த தீங்குநன் கெனுமி ரண்டு
மாற்றல்சால் கரும மென்ப ரக்கரு மத்தை நோக்கிச்
சாற்றுமிப் பிறப்பிற் றக்க தரித்திரஞ் செலவ நல்கிப்
போற்றுவ னுயிரை யெல்லாம் பொலிசுடர்த் திகிரிவள்ளல்
197. மைந்தாக டம்மைப் போற்ற வளநிதி வேண்டு மென்றாய்
நந்திய பறவை கான நயந்துறை விலங்கு முன்னு
வந்தபல் லுயிர்க்குச்சேம வைப்புண்டோ வருவாயுண்டோ
வெந்திடத் தேனும் போயொன் றிரப்பது தானுமுண்டோ
198. அல்லது நாளேக் கென்செய் வாமெனுங் கவலை யுண்டோ
வெல்லையிலொன்றி னொன்றி றிடிப்புண்டுவாழ்தலுண்டோ
மொல்லுமவ் வுயிர்க டமமு ஞ்ணவிலா றிறந்த துண்டோ
சொல்லரி பரந்த வுண்கட் டுயிடைப பேதை மாதே.
199. கல்லிணா திறுதே ரைக்குங் கருப்பையண் டத்து யிர்
க்கும், புல்லுண வாரித்துக் காககும் புனத்துழாய்க் கண்
ணியண்ண, ஸொல்லுநின் லமநதர்க் காவா தொழிவனே
வொழிபா லுண்மை, மெலலியல் கொண்ட துன்பம் விடு
விடு மறந்து மெண்ணல்.
200. உரைத்தகன் முதலி டப்பல் லுயிர்க்கெலா முணவே
யின்று, வரைத்தவன் வுயிரவ் வாழ வழங்குத வியல்பே
யென்னிற், றரைத்தலை வந்த ஞானே சலமலம் விடுத்த லு
ண்டே, விரைத்தபூங் குழலாய் துய்க்கு முணவின்றி மேவு
மேகொல்.
201. அலரவன் நீட்டி வைத்த வாயுளி னளவை காறும்
விலகிலா வினைக்குத் தக்க விருப்புண வெறுப்பு னுவு
மிலகவுண் டின்றே வின்று மின்னுயி ருடம்பின் வாழ்தன்
மலர்தலை யுலகத் தென்று வகுப்பாறா லுணர்ந்த வல்லோர்

202. ஆதவி னினது மைந்தர்க் காயுளுள் ளளவை காறு
மோதிரு வினைக்குத் தக்க வுணவுண்டு புந்தி மாழ்கே
லேதுவந் தாலு மூழா லெனநினைந் திருத்தல வேண்டு
மாதர்வாண் முத்த மூரன் மயின்மரு ணடைப்பூங் கொம்பே
203. வளநிதி படைத்தோ மென்றும் வடிவவில் லுடை
யோ மென்று, மளவில்சே யீன்றோ மென்று மனுபவத்
தமைந்தோ மென்று, மிளமையிற் சிறந்தோ மென்று மெழி
னல முடையோ மென்று, முளமகிழ் கூர்வர் சற்று முண்
மைதா லுணர்ச்சி யில்லார்
204. உயிர்க்கொலை புரித லுண்ணு முணவுமா றுட்டஞ்செ
ய்த, லயிர்ப்பிலா நண்பர் மாட்டு மமைதரக் குயயஞ் செய்
தல், பயிர்ப்புமிக் குறநல் லோரைப் பழித்தல்பொய்க் கரியு
ரைத்தல், செயிர்ப்பிலா லயத்கி டத்துஞ் சென்றுபட் டி
மையி யற்றல்.
205. இவைமுதற் பலவு மாந்த ரியற்றினாள் கழியா நிற்ப,
ரவையெலாம் பொருணி மித்த மாகுடப் பொருளைப் பெற்
றும், குவையுறப் புதைத்து வைத்துக் குதுகுதுப் படைந்து
காத்து, நவையுறு பணப்பே யென்னு நாமமு ம் பெறுவர்
மாதோ.
206. ஒருசிறு தரும மேனு முளுந்நிடா ரிரப்போர் வந்து
தருநிகர் கரத்தா யென்று சாற்றினுங் கொள்ளா ராகிக்
கருணைசற் தின்றி யெல்லை கடந்திடத் துரந்து மீள்வர்
மருவுபல் கிளையு மோம்பார் வளம்படைத் தென்பெற் று
[ரால்.
207. முறைதவிர் கொடுங்கோன் மன்னர் முனிவிறகு நனியு
மச்சங், கறைகெழு கரவு செய்வார் கரத்திற்கு மழற்கு மச
ச, மறைவறு தாய மாக்கள் வெளவுவ ரென்று மச்ச, மறை
பொருள் பெற்றா ரல்ல ரச்சமே பெற்றார் போலும்.
208. ஒல்லொழுக் கினரைத் தீய வொழுக்கரென் றுரைக்கச்
செய்யும், புல்லொழுக் கினரைத் தூய புலத்தரென் றுரை
க்கச் செய்யு, நல்லகற் புடைய மாதர் நலத்தையஞ் சாமை
செய்யும், பல்வகைத் துயருஞ் செய்யும் பாழ்ம்பொருள்
பற்று ளார்க்கே.

209. கோடிபொன் னளிப்ப னின்றே கோடிரோர் மாத்தி
ரைக்கு, னாடிய கிளைக்கோர் வார்த்தை யுரைத்தடை குவ
னென் றாலுந், தேடிய கால தூதர் சிமிழ்த்தல்விட் டொழி
வ ரேகொல், வாடிய மருங்கு னங்காய் மாண்பொருட் பயன்
கண் டாயோ.
210. சிறியரே மதிக்கு மிந்தச் செல்வம்வந் துற்ற ஞான்றே
வறியபுன் செருக்குமூடி வாயுள்ளார் மூக ராவர்
பறியணி செவியு ளாரும் பயிறரு செவிட ராவர்
குறிபெறு கண்ணு ளாருங் குருடராய் முடிவ ரன்றே.
211. பலகதிர் விரித் துத் தோன்றிப் பாடுசெய் கதிரேபோல,
மல்லனீ ருலகிற் றோன்றி மறைந்திடு தும்மை விட்டுச், செல்
வமென் றுறுவ தற்குஞ் செல்வமென் றுரைக்கும் பேர்நன்,
தல்லலை விளைப்ப தாகா தரும்பெற்ற செல்வம் பாவாய்.
212. மதுமடை யுடைத்துப் பாயும் வனத்துழாய்க் கண்ணி
வேய்ந்து, விதுமுகப் பதுமை செங்கை மெல்லென வருட
ச் சேந்து, கதுமெனக் கருது மன்பர் கருத்தினுட் புகுந்து
வாழு, முதுமறைப் பெருமான் பாதம் பெறுதலே மூரிச்
செல்வம்.
213. கைப்பொருள் பெற்ற ஞான்றே கடவுளா லயத்திற் கீந்து
மெய்ப்படு புராண நூல்கள் விருப்பொடு கேட்டு வந்தும்
வைப்பென விரப்போர்க் கீந்தும் வருபவ ருளரேற் கூற்ற
மொய்ப்புயத் தண்டந் தப்பி முன்னவ னின்பத் தாழ்வார்.
214. முன்னமெத் தனைபேர் மைந்தர் முறைமைபா ராட்டி
னாரோ, வின்னமெத் தனைபேர் மைந்தர் முறைகொள விருக்
கின் றாரோ, வன்னமைந் தரைத்தம் மைந்த ரெனலறி யா
மை யாகு, மென்னடைக் கரிய வாட்கண் விரைக்கருந் தா
ழ்கு மூலே.
215. மதலையைப் பெறுநாட் டின்பம் வளர்த்திடு நாளுந் துன்பம்
விதலேனோ யடையிற் றுன்பம் விரிப்பரு வத்துந் துன்பங்
கதமுறக் காலர் வந்து கைப்பற்றிற் கணக்கி றுன்ப
மிதமுற லெந்நாள் சேயா லெற்றைக்குந் துன்ப மாணல்.

216. இளமையி லியற்றுந் தண்ட மேற்றுமெவ்வெறுப்புய்த்தாலு
முளநடு நடுங்கிப் பின்னி யுற்றுநப் பற்றி நிற்பார்
தளர்வறு பருவஞ் சார்ந்தாற் றந்தைதாய் நடுங்கச் சீறி
யளமரு தம்ம னஞ்செ லவ்வாறே யொழுதி நிற்பர்-
217. சாருறு தந்தை யாருந் தாயரு மனந்தஞ் சன்ம
ஆருமோ ரனந்தம் வாய்த்த வுறவுமோ ரனந்தம் பெற்ற
பேருமோ ரனந்தங் கன்மப் பெருக்கமு மனந்தங் கொண்ட
சீருமோ ரனந்த மின்னுஞ் சேர்வன வனந்த மாமால்.
218. அத்தகு மைந்த ரார்நீ யாரிஃது ரைக்கு நானு
ரித்தரை யிடைக்காப் பாற்றற் கியான், றிரு நெடுமாலல்லன்
கொத்துறு மைந்த ராசைக் கோட்பட்டு வருந்து கின்றாய்
பித்துளார் செய்கை யிது பெரியரிம் மயக்கம் பூணர்.
219. நல்வினை யடைந்த காலே நனிநலந் திளைப்பர் நன்மை
யல்வினை யடைந்த காலே யல்லலிற் றுளைவ ரெல்லார்
தொல்வினை வழிய வாகுந் தோன்றனு பவங்கடந்தம் [ல்.
புல்வினை யாலென் றெண்ணல் புலமையோ ரிடத்தின் றுமா
220. சளசள வெனவா யூற றடையின்றி யொழுகப் பற்போய்த்
தளர்வொடு மெலிந்து கூனித் தசையற வற்றி முற்றிக்
கிளர்நடை யொழிந்து பாயல் கிடைகொளுங் கிழவுத் தன்
யளவுகண் டிலர்கொ லுற்றவிளமையேர்க்ககங்களிப்பார்[மை
221. தரித்திர மென்று பல்காற் சாற்றினை யெதிர்ம றுத்தல்
பரித்திடு மச்சொ றன்மைப் பன்மைமுற் றுக வல்லோர்
விரித்துரை பொருணி ச்றுமும் விளங்கிட வுணர்ந்தா யல்லை
யரித்தடங் கருங்கண் மாதே யாதலி னிலைத்த தன்றால்.
222. பாற்கட லடுத்த மீனப் பால்விரும் பாது மற்ற
வேற்குமா விரும்பி னாற்போ லெம்பிரான் றிருமுன் சார்ந்
நாறகதி கடக்கு மின்பச் செல்வத்தை நண்ணி டாமற் [து
சேற்கருங் கண்ணாய் துன்பச் செல்வமோ நண்ணு வேன்யா
223. மானமற் றிழிவு பூண்டு வளமனைக் கடைதோ றெய்தி [ன்.
யீனமுற் றிரந்தி ரந்திவ் வுடல்பருத் திடச்செய் தாலுந்
தூநகைக் கரிய வாட்கட் சுடர்த்தொட லிலைப் பன்று
பேனமார் வெள்ள நீரிற் பிறங்கிடுங் குமிழி போலும்.

224. நன்றியி லுடனேப் போற்ற னன்றுளார் செய்கை யன்று,
வன்றிகண் மலத்த முந்தி மாசுக மென்றாற் போல, வொன்
றுமிக் குடும்பச் சேற்றி லுழன்றிடே னுழன்றி டேன்யா,
னென்றுரைத் திறுத்தான் பற்றி லிருந்தவ ரேறு போல்
வான். (கக)
(குசேலோபாக்கியானம்)

குசேலரை வாயில் காப்போர் தடுத்தல்.

225. வகுத்தபல் லுலகும் போற்ற மாற்றலர் கூற்றார் மே
வச், செகுத்தர சாளுங் கண்ணச செம்மலெங் கேரீ யெங்
கே, யிகுத்தபல் லுவாரக் கந்தை யேழைப்பார்ப் பாணே
சற்றும், பகுத்தநிந் திடலற் றாய்கொல் பயனின்மூப் படை
ந்தாய் போலும்.
226. மின்மைசெய் பகைஞர் மேலி மிதித்திடு கழற்காற் கண்
ணன், நன்மையு மேழை யாநின் நன்மையுந் தெரிந்து நோ
க்கில், வன்மைசெய புழைக்கை மாவு மசகமும் போலும்
வாரிக், கொன்மைசெய் நீரு மாவின் குளப்படி நீரும் போ
லும்.
227. கனகமால் வரையு மண்ணுங் கட்டியும் போலுஞ் செ
ங்கேழ்த், தினகர வொளியு மேர்க்கத் தியோதத்தி னொளியு
ம் போலு, மனகமார் தருவும் புன்சீழ் கம்புலும் போலுஞ்
சேட்ப், பனகமுஞ் சிறுநாங் கூடும் போலும்பாய் மிடிப்
பார்ப் பாணே.
228. பொருணனி யுளனென் றியாரும் புகலுமோர் வார்த்தை
வேண்டு, மிருகையுங் கடகம் வேண்டு மிலங்குகுண் டலங்
கள் வேண்டும, வருவிர லாழி வேண்டு மார்பிடை மதாணி
வேண்டு, முருவமுத் தாரம் வேண்டு முயர்ந்தபட் டாடை
வேண்டும்.
229. சிவிகைமுன் னூர்தி வேண்டுஞ்செழும்பொருட் செலவு
வேண்டுங், குவிகையே வலரும் வேண்டுங் கோலமார்ந் திரு
க்க வேண்டுங், கவிகைதாங் குநரும் வேண்டுங் கையுறை
சிறப்ப வேண்டு, மவிகையில் விளக்கம் வேண்டு மரசவை
குறுகு வார்க்கே.

230. சிறப்புறச் செல்வ ராகிற் சிறப்புறு முகமன் செய்வர்
பெறப்படு மிடிய ராகிற் பிடர்பிடித் தூந்து வார்கள்
வறப்பிலுன் முன்னு ணட்டை மறந்திடா திருக்கின் றுன்
சிறப்பேநேற் றுண்ட கூற்றை யின்றியா மறப்ப மாகில்.[கொ

231. ஆவுமா னியற்பார்ப் பீரு மாடமைத் தோளி னீரு
மேவுநோய்க் கோட்பட் டரு மிளிப்பிதிர்க் கருமஞ் செய்யப்
பூவினன் மகப்பே றுள்ளும் புந்தியி னீரு மம்பு
தூவுமு னரணஞ் சேர்மி னென்பர்பின் றோன்ற வாயார்.

232. கோதறு கல்வி சாலூர்க் குடியிருந் தறியா னேனு
மோதருஞ் செல்வ மிக்கோ னொருவனே சிறந்தோ னாவன்
காதலின் வேத முன்னுங் கலைகள்கற் றுணர்ந்தோ னேனுந்
தீதமை மிடிய னாயிற சிறந்திடான் வேத்த வைக்கே.

233. கலைபயி னுணட் பென்று கரைந்தனை யந்த நட்பிச்
சிலைவலாற் கிருக்கு மாயிற் சென்றபற் பலவாண் டிற்கு
னூலைவரு முடங்க றீட்டி யொன்றிரண் டனுப்ப லாமே
மலைவறு தூதுய்த் துன்னை வருகவென் தழைக்க லாமே.

234. அந்தநாட் டகுதிக் கேற்ப வாக்கினன் போலு நின்னட்
பிந்தநாட் டகுதி வானத் திறைவனு மணுகொ ணாதம்
முந்தைநா ணட்டை யெண்ணி முடுகிநீ செலக்கூ டாதா
லெந்தநா ளினும்பூ பாலர் யாவர்க்கு நட்ப ரல்லர்.

235. அல்லது மிகுநட் பேயென் றற்றநோக் காது செல்லி
லொல்லையி னினக்குண் டாயிற் றுறுமவ மான மெய்யே
நல்லதன் மனையின் வாக்கு நறுநெயுண் டொளிர்வதேயென்
றெல்லடா கடரை முத்த மிடிந்சுடா தமைவ துண்டோ.

236. பழியிலுன் குலத்தோர் செய்யப் படுந்தொழி னன்கி யற்றி
யிழிவற வுண்டு ஓத்த லின்றிமிக் கெண்ணங் கொண்டு
வழிநடந் தினைத்தாய் மெய்யும் வாடினா யந்தோ வானிற்
கழிமதி வருக வென்றுட் கசிந்தழு மழவு போன்றாய்.

237. இத்தனை மன்னர் தம்முள் யாரைநீ யொப்பாய் கந்தை,
பொத்திய மேனி யோயெண் ணிரட்டியா யிரம்பொ னன்
னார், மெத்திய மனத்த ராகி மேவுறப் பொலியுங் கண்ண,
வித்தகன் சேவை காண லெண்மையின் மேவுங் கொல்லோ

238. முடங்குகை காலோர் பேதை மூரிவா னணவுங் கோ
ட்டி, னிடம்படு தேத்தி றுலுக் கிச்சைவைத் ததனைப் போ
லுந், தொடங்கிய சிராத்த வில்லந் தோலுஞ்சென் றிரத்
த னீத்து, ஈடங்கொள்வாண் மன்னற் காண விருப்பு வைத்
தஃது மாதோ. (கச)

(குசேலோபாக்கியானம்.)

குசேலரை வாயிலோர் அழைத்தல்

239. நின்னுடை வரவு ரைத்தே நிருபனுக் கப்போழ துற்ற
பன்னருங் களிப்பையாமோ பகர்ந்திட வல்ல மைய
முன்னமங் கிருந்த விற்ப முழுவது மறந்து நின்ற
னன்னர்நெஞ் சடைய நீரா ரட்டினிற் சிறந்த துண்டோ.
240. தாயது வருகை கேட்ட தனியினங் குழ வி போன்று,
நேயமிக் குடைய னாகி நெஞ்சினு ளுவகை பூப்பப், போய
ழைத் திடுமி னின்னே பேரயழைத் திடுமி னின்னே, போ
யழைத் திடுமி னின்னே யெனவிரை பொருளிற் சொற்
றான்.
241. இலக்கண மின்மை நோக்கி யிதற்குமேற் சொற்றா னல்லன்
மலக்குறும் பறுத்து யர்ந்த மாதவத் தலைவ ரேறே
பலப்பல சொல்லி யென்னை பாணிந்தல கரும் மன்று
நலக்கநீ விரைவி னெயதா விடினவ னண்ணு மிங்ஙன்.
242. ஆதலி னெமபி ராணுக் ககத்துமிக் குவகை யுய்ப்ப
வேதமின் முனிவ ரேறே யெழுந்தரு ளாகவென் றங்கைப்
போதகங் கூப்பி னார்கள் பொருக்கென வெழுந்து செம்மை
வேதமுற் றுணர்ந்த வையன விரைதர நடக்க லுற்றான்.(ச)

(குசேலோபாக்கியானம்.)

குசேலர் கண்ணபிரானைத்தரிசித்தல்.

243. வருந்துமோர் கிடியன் சேம வைப்பெதிர் கண்டாற்
போலு, டருந்துண விழந்தோன் விண்ணோ ரமுதெதிர்
கண்டாற் போலும், பரிந்துவெப் புழலு வோன்கற் பகமெ
திர் கண்டாற் போலுஞ், சரிந்தபற் தினன்மெய் யாசான்
றனையெதிர் கண்டாற் போலும்.

244. எண்ணனைக் கிலங்கு மார்ப மீத்தருள் பிரானே நீல,
வண்ணனைத் திகிரி சங்கம் வலமிட முறக்கொண் டானே,
மண்ணனைத் தும்பு ரக்கும் வாசுதே வனைமணக்கும், கண்
ணனைத் துளவத்தாமக்கண்ணனைக் கண்ணிற்கண்டான். (உ)

———— (குசேலோ பாக்கியானம்.)

கண்ணபிரான் நன்னட்பின் பெருமை கூறல்.

245. ஆயின்மறை முதற்கலை எனைத்துமுணர்ந் தறமறம்பாத்
தேயினிது நன்றிதுதீ தென்னுணர்த்து மவர்நட்பை
வீயினுந்தான் மறப்பர்களோ மேதையோர் மறப்பரே
அயினுங்கீழ்ப் பட்டவர்க ளவர்காணிந் நானிலத்தே.
246. நல்லார்சொல் விரும்புவது நல்லாரைக் காண்பதுவு
நல்லார்க்கொன் றுதவுவது நல்லாரைப் புகழ்வதுவு
நல்லார்நன் றென்னுரைப்ப நவிறியவிவ் வெலாமடங்க
நல்லார்நட் பென்னுமுற நன்றன்றே நான்மறையோய்.
247. பொன்னுள்ளான் பூமியுள்ளான் புந்தியுள்ளா அயிடினு
மென்னுள்ளா னாவனவ னிருந்தவர்த நட்பிலனேற்
பொன்னில்லான் பூமியில்லான் புந்தியில்லா னுயிடினு
மென்னில்லா னாவனவ னிருந்தவர்த நட்புளனேல்.
248. பேயோடு பழகுறினும் பிரிவதரி தரிதென்று, தூயோர்கள்
மொழிவராத் தூயோரும் புகழ்தூயோ, ராயோர்கள் பெறு
நட்பை யருந்தவத்தாற் பெறலன்றி, யேயோவெண் மையி
ற்கிடைப்பி னிகழ்வரோ விகழ்வில்லார்.
249. சமயம்வரி னிடித்துரைப்பார் தக்கவழிச் செலசசெய்வா, ரி
மையவர்த முலகுறவு மிருளுலகம் பகையுமா, யமையவரி
வுறுத்துவா ரந்தோநூல் கற்றுணர்ந்த, கமையுடையார் ந
ட்பெவர்க்குக் காண்கிடைக்கு மரிதரிது.
250. கூடுதற்குக் கூடாத கூட்டத்துப் படுநட்பு
வீடுதற்குத் தக்கதாய் நாடோறு மெவிற்தொழியு
நீடுதற்குத் தக்கதுநன் னெறிநின்றோர் நட்பொன்றே
தேடுதற்குக் கிடையாத திரவியமு மஃதாமால். (கூ)
- (குசேலோ பாக்கியானம்)

கண்ணபிரான் அவல் உண்ணல்.

251. பந்தனை யகன்ற மேலோய் பற்பல நாட்குப் பின்பு
வந்தனை யெனக்கென் கொண்டு வந்தனை யதனை யின்னே
தந்தனை யாயி னன்று தருசுவைப் பக்க ணத்தென்
சிந்தனை நின்ற தென்றான் நெரிவரும் வஞ்சக் கள்வன்.
252. இனியசிற் றுணவே தேனு மின்றிநீ வருவாய் கொல்லோ
வினியநின் னுள்ள மின்றோ வெண்ணியா னறிதல் வேண்டு
மினியநின் மனைவி வாளா வேகிவா வென்ப னோமற்
றினியவெற் கன்றி யார்க்குக் கொண்டுவந் திருக்கின் றுயே.
253. திருந்தவிங் களித்தி யென்று செங்கர மலர்த்தி நீட்டப்
பொருந்தவின் பாலுண் பான்பாற் புளித்தகா டியைக்கொ
டுத்திட், டருந்திடென் றுரைத்தல் போலிவ் வவற்கொடை
யென்று வாளா, யிருந்தனன் குசேல மேலோ னிவனுள
மறிந்த கண்ணன்.
254. நடலேநீர் தவன்மெய்ப் போர்த்த நாள்பல கண்ட கந்தைப்
படர்நிலை சருக்கி வாங்கிப் பாங்குவைத் தினிதி னாய்ந்து
விடலருங் கற்பு வாய்த்த மின்னனார் வணங்குந் தெய்வந்
திடமுற முடிந்து வைத்த சிறுபொதி கண்டு கொண்டான்.
255. மலிதரு மண்பின் வந்த வண்பொதி யவிழ்த்து நோக்கி, வலி
தரு மவற்று ணன்று வாய்த்தது நமக்கிதென்னு, வொலித
ரு கழற்கா லைய னொருபிடி யவலைக் காதல், பொலிதர வெ
டுத்து வாயிற் போகட்டுக கொண்டான் மாதோ.
256. செறிதரு சுவைத்தீ தென்றுந் தேவர்க்கு மரிய தாகு
மறிதரு விரும்பி னில்லி னமைத்ததே பழைத்து மன்று
குறிதரு விலைப்பாற் சென்று கோடலிவ் வளத்த தோவென்
றுறியனை வாரி யுண்டோ னொருபிடி யவறின் றுனே.
257. முன்னுமிவ் வவலொன் றேனு முனைமுறிந் ததுவு மின்
று, பன்னுமுட் டையுமின் றுகும் பட்டவங் கையும ணக்கு
ங், கொன்னும்வாய் செறிப்பி னம்ம குளமும்வேண் டுவதி
ன்றென்னு, வுன்னுபல் லுலகு முண்டோ னொருபிடி யவ
மின்றானே.

258. நாட்டுமில் வவல்வி ருப்ப நமக்குமிக் குள்ள தென்று,
கேட்டுளா கொல்லோ முன்னுங் கிளந்திருப் பதுமன் றே
யென், தேட்டுமென் மலர்ப்பூந் தொங்க ளிமையவர்க் கமிர்
த முன்னா, னுட்டிய புகழின் மேலோ நொருபிடி யவறின்
றானே.

259. அரியவன் பினிற்கொடுத்த விழிந்ததா மினுஞ்சிறந்த
திரியுமன் பினிற்கொடுத்த விழிந்ததே சிறந்த தேனும்
பெரியவர் புகழப் பட்ட பெருந்தவக் குசேல மேலோ
னூரியவன் பினைபுங் கூட்டி யொருபு, யவறின் றானே. (க)
(குசேலோபாக்கியானம்)

விசுவாமித்திரன் இராமபிரானே வேள்வித்துணையா
கப் பெறுதல்,

260. வந்து முனிபெய்துதலு மார்பினணி யாரம்
அந்தர தலத்திரவி யஞ்சவொளி விஞ்சக்
கந்தமலரிற் கடவு டன்வரவு காணும்
இந்திர னெனக்கடி தெழுந்தடி பணிந்தான்.

261. நிலஞ்செய்தவ மென்றுணரி னன்றுநெடி யோயென்
நலஞ்செய்வீனையுண்டெனினு மன்றுநகர் நீயான்
வலஞ்செய்து வணங்கவெளி வந்தவிது முந்தென்
குலஞ்செய்தவ மென்றினிது கூறமுனி கூறும்.

262. என்னைய முனிவரரு மிமையவரு மிடையு றென்று
டைய ரானால், பன்னகமு நருவெள்ளிப் பனிவரையும் பா
ற்கடலும பதும பீடத், தன்னகருங் கற்பகநாட் டணிநகரு
மணிமாட யோத்தி யென்னும், பொன்னகரு மல்லாது
புகலுண்டோ விகல்கடந்த புலவு வேலோய்.

263. உரைசெய்யு மளவினவன் முகநோக்கி யுள்ளத்தி
னொருவ ராலும், கரைசெய்ய வரியதொரு பேருவகைக்
கடல்பெருக்க் கரங்கள் கூப்பி, அரைசெய்தி யிருந்தபய
னெய்தினன்மற் றினிச்செய்வ தருளு கென்று, முரைசெய்
து கடைத்தலையான் முன்மொழியப் பின்மொழியு முனிவ
னாங்கே.

264. தருவனத்துள் யானியற்றுந் தவவேள்விக் கிடையூறு
த் தவஞ்செய் வேர்கள், வெருவரச்சென் றடைகாம வெ
குளியென நிருதரிடை விலக்கா வண்ணம், செருமுகத்துக்
காத்தியென நின்சிறுவர் நால்வரினுங் கரிய செம்மல், ஒரு
வனைத்தந் திடுதியென வுயிரிர்க்குங் கொடுங்கூற்றி னுளே
யச் சொன்னான்.
265. எண்ணிலா வருந்தவத்தோ னியம்பியசொன் மரும
த்தி னெறிவேல் பாய்ந்த, புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் க
னனுழைந்தா லெனச் செவியிற் புகுத லோடும், உண்ணிலா
வியதுயிரம் பிடித்துந்த வாருயிர்நின் னுச லாட, கண்ணி
லான் பெற்றிழந்தா னெனவுழந்தான் கடுந்துயரங் கால
வேலான்.
266. தொடையூற்றுந் தேன்றுளிக்கு நுநந்தாரா னொருவண்
ணந் துயரநீங்கிப், படையூற்ற மிலன்சிறிய னிவன்பெரியோ
ய்பணியிதுவேற் பணிநீர்க் கங்கை, படையூற்றுஞ் சடையா
னு நான்முகனும் புரந்தரனும் புகுந்து செய்யும், இடையூ
ற்றுக் கிடையூறு யான்காப்பென் பெருவேள்விக் கெழுக
வென்றான்.
267. என்னைனென் தலுமுனிவோ டெழுந்தனன்மண் ப
டைத்தமுனி யிறுதிந் காலம், அன்றெனவா மெனவிமை
யோ ரயிர்த்தனர்மேல் வெயில்கரந்த தங்கு மிங்கும், நின்
றனவுந் திரிந்தனமீ சிவந்தகொழுங் கடைப்புருவ நெற்றிமுற்
றச், சென்றனவந் தனநகையுஞ் சிவந்தனகண் ணிருண்ட
னபோய்த் திசைக ளெல்லாம்.
வேறு.
268. கறுத்த மாமுனி கருத்தை யுன்னிரீ
பொறுத்தி யென்றவற் புகன்று நின்மகற்
குறுத்த லாகலா வுறுதி யெய்துநாள்
மறுத்தி யோவென வசிட்டன் கூறினான்.
269. பெய்பு மாரியாற் பெருகு வெள்ளம்போய்
மொய்கொள் வேலைவாய் முடுகு மாறுபோல்
ஐய நின்மகற் களவில் விஞ்சைவந்
தெய்து காலமின் நெதிரந்த தென்னவே.

270. குருவின் வாசகங் கொண்டு கொற்றவன்
 திருவின் கேள்வனைக் கொணர்மின் சென்றென
 வருக வென்றன னென்ற லோடும்வந்
 தருகு சார்ந்தன னறிவி னும்பரான்.

271. வந்த நம்பியைத் தம்பி தன்னொடு
 முந்தை நான்மறை முனிக்குக் காட்டிநற்
 மந்தை நீதனித் தாயு நீயிவர்க்
 கெந்தை தந்தன னியைந்த செய்கென்றான். (102)
 ————— (கம்பராமாயணம்.)

தசரதன் அமைச்சரது அமைதி.

272. உற்றது கொண்டு மேல்வந் துறுபொரு ளுணருங்கோளார்
 மற்றது வினையின் வந்த தாயினு மாற்ற லாற்றும்
 பெற்றியர் பிறப்பின் மேன்மைப் பெரியவ ரரிய நூலுங்
 கற்றவர் மான நோக்கிற் கவரிமா வனைய நீரார்.

273. காலமு மிடனு மேற்ற கருவியுந் தெரியக் கற்ற
 நூலுந் நோக்கித் தெய்வ துனித்தறங் குணித்த மேலோர்
 சீலமும் புகழ்க்கு வேண்டுஞ் செய்கையுந் தெரிந்துகொண்டு
 பாலவரு முறுதியாவுந் தலைவற்குப் பயக்கும் நீரார்.

274. தம்முயிர்க் குறுதியெண்ணு தலைமகன்வெகுண்டபோதும்
 வெம்மைபைத் தாங்கி நீதி விடாதுநின் றுரைக்கும் வீரர்
 செம்மையிற் றிறம்பல்செல்லாத் தேற்றத்தார்தெரியுங்காலம்
 மும்மையு முணர வல்லா ரொருமையே மொழிபு நீரார்.
 வேறு.

275. குலமுதற் றென்மையுங் கலையின் குப்பையும்
 பலமுதற் கேள்வியும் பயனு மெய்தினார்
 நலமுத னனியினும் நடுவு நோக்குவார்
 சலமுத லறுத்தருந் தருமந் தாங்கினார்

276. நல்லவுந் தீயவு நாடி நாயகம்
 கெல்லையின் மருத்துவ னியல்பி னெண்ணுவார்
 ஒல்லைவந் துறுவன வுற்ற பெற்றியின்
 தொல்லைநல் வினையென வுதவுஞ் சூழ்ச்சியார்.

277. அறுபதி னாயிர ரெனினு மாண்டகைக்

குறிதியி லொன்றிவற் குணர்வென் றுன்னலாம்

பெறலருஞ் சூழ்ச்சியர் திருவின் பெட்பினர்

மறிகிரைக் கடலென வந்து சுற்றினார்-

(க)

(கம்பராமாயணம்).

தச்சரதன் அமைச்சரோடு ஆலோசித்தல்.

278. அன்னவ ராளுமைந் திருந்த வாண்டையின்

மன்னனு மவர்முகம் மரபி னோக்கினான்

உன்னிய தரும்பெற லுறுதி யொன்றுள

தென்னுணர் வணையி னினது கேட்கெழு.

279. வெய்யவன் குலமுதல் வேந்தர் மேலவர்

செய்கையி னொருமுறை திறம்ப னின்றியே

வையம்மா னுண்டவாண் டுங்கண் மாட்சியால்

ஐயமி லறுபதி னாயி ரம்மரோ.

280. வெள்ளநீ ருலகினில் ஷிண்ணி னாகரில்

தள்ளரும் பகையெலாந் தவிர்த்து நின்றயான்

கள்ளரிந் கரந்துறை காம மாதியா

உள்ளுறை பகைஞருக் கொதுங்கி வாழவெனே.

281. ஓட்டிய பகைஞர்வந் துருத்த போரிடைப்

பட்டவ ரல்லரேற் பரம ஞானமபோய்த்

தெட்டவ ரல்லரேற் செல்வ மீண்டென

விட்டவ ரல்லரேல் யாவர் வினொர்.

282. இறப்பெனு மெய்மையை யிம்மை யாவர்க்கு

மறப்பெனு மதனின்மேற் கேடு மற்றுண்டோ

துறப்பெனுந் தெப்பமே துணைசெ யாவிடந்

பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்க லாகுமோ.

283. அருஞ்சிறப் பமைவருந் துறவு மவ்வழி

தெரிஞ்சுற வெனமிகுந் தெளிவு மாய்வரும்

பெருஞ்சிற குளவெனிந் பிறவி யென்னுமில்

விருஞ்சிறை கடத்தவி னினிய தியாவதே.

284. உம்மையா னுடமையி னுலகம யாவையுஞ்
செம்மையி னோம்பிநல் லறமுஞ் செய்தனென்
இம்மையி னுதவிநல் லிசைந டாயநீர்
அம்மையு முதவுதற் கமைய வேண்டுமால்.
285. கச்சையங் கடகரிக் கழுத்தின் கண்ணுறப்
பிச்சமுங் கலிகையுங் பெய்யு மின்னிழ
னிச்சய மன்றெனி னெடிது நாளுண்ட
வெச்சிலை துகருவ தின்ப மாகுமோ.
286. மைந்தரை யின்மையில் வரம்பில் காலமும்
நொந்தன னிராமனென் னோவை நீக்குவான்
வந்தன னினியவன் வருந்த யான்பழைத்
துய்ந்தனன் ஸீபாவதே! குறுதி யெண்ணினோன்.
287. இறந்திலன் செருக்களத் திராமன் றுதைதான்
அறந்தலை நிரமபமுப் படைந்த பின்னருந்
துறந்தில னென்பதோர் சொல்லுண் டானபின்
பிறந்தில னென்பதிற் பிழிதுண் டாகுமோ.
288. பெருமக னென்வயிற் பிறக்கச் சீதையார்
திருமகண் மணவினை தெரியக் கண்டயான்
அருமக ணிறைகுணத் தவனி மாடுதனும
ஒருமகண் மணமுங்கண் தவப்ப தாயினேன்.
289. நிவப்புறு நிலனெனு நிரமபு கலங்கயுறு
சிவப்புறு மலர்மிசைச் சிறந்த செல்வியும
உவப்புறு கணவனை யுயிரி னெய்திய
தவப்பவன் தாழ்ப்பது தரும மன்றரோ.
290. ஆதலா விராமனுக் கரசை நல்கியிப்
பேதமைத் தாய்வரும் பிறப்பை நீக்குவான்
மாதவந் தொடங்கிய வனத்தை நண்ணுவேற்
கியாதுநங் கருத்தென வினைய கூறினான்.
வேறு.
291. திரண்ட தோளின னிப்படிச் செப்பலுஞ் சிந்தை
புரண்டு மீதிடப் பொங்கிய வுலகைய ராங்கே
வெருண்டு மன்னவன் பிரிவெனும் விம்முறு நிலையால்
இரண்டு கன்றினுக் கிரங்குமோ ராவென விருந்தார்.

292. அன்ன ராயினு மரசனுக் கதுவல துறுதி
பின்ன ரில்லெனக் கருதியும் பெருநில வரைப்பின்
மன்னு மன்னுயிர்க் கிராமனின் மன்னவ ரில்லை
என்ன வுன்னியும் விதியது வலியினு மிசைந்தார்.
293. இருந்த மந்திரக் கிழவா தெண்ணமுந் தன்பால்
பரிந்த சிந்தையம் மன்னவன் கருதிய பயனும்
பெர்ருந்து மன்னுயிர்க் குறுதியும் பொதுவுற நோக்கித்
தெரிந்து நான்மறைத் திசைமுகன் திருமகன் செப்பும்.
294. நிருப நின்குல மன்னவர் நேமிபண் டுருட்டி
பெருமை யெய்தினர் யாவரே யிராமனைப் பெற்றார்
கரும மேயிது கற்றுணர்ந் தோர்க்கினிக் கடவ
தரும மும்மிது தக்கதே நினைத்தனை நகவோம்.
295. புண்ணி யந்தொடர் வேள்விகள் யாவையும் புரிந்த
அண்ண லேயினி யருந்தவ மியற்றவு மடுக்கும
வண்ண மேகலை நிலமகண் மற்றுனைப் பிரிந்து
கண்ணி முநில னெனச்செயு நீதந்த கழலோன். (கஅ)
சும்பாராயணம்)

மந்தரை கைகேசியைக் கலைத்தல்

296. தோளறிய கூனியுந் துடிக்கு நெஞ்சினுள்
ஊன்றய வெகுளியா ஞ்ஞைக்கு முள்ளத்தாள
கானறெரி நயனத்தாள் கதிக்குஞ் சொல்லினுண்
முனையுல கினுக்குமோ ரிடுக்கண் பூட்டுவாள்.
297. தொண்டைவாயக் கேகயை றோகை கோயினமேன
மண்டினுள் வெகுளியின் மடித்த வாயினுள்
பண்டைநா ளிராகவன் பாணி வில்லுபிழ
உண்டைபுண் டதனைத்தன னுள்ளத துள்ளுவாள்.
298. நாற்கடற் படுமணி நளினம் பூத்ததோர்
பாற்கடற் படுதிரைப் பவள வல்லியே
போற்கடைக் கண்ணளி பொழியப் பொங்களை
மேற்கிடந் தாடனை விரைவி னெய்தினுள்.

299. எய்தியக் கேகயன் மடந்தை யோடவிற்ப்
நொய்தலர் தாமரை நோற்ற நோன்பினுள்
செய்தபே ருவமைசால் செம்பொற் சீறடி
கைகளிற் றீண்டினுள் காலக் கோளாள்.
300. தீண்டலு முணர்ந்தவத் தெய்வக் கற்பினுள்
நீண்டகண் ணனந்தரு நீங்கு கிற்றிலண்
மூண்டெழு பெருமபழி முடிக்கும் வெவ்வினை
தூண்டிடக் கட்டுரை சொல்லன் மேயினாள்.
301. அணங்குவாள் விடவரா வணுகு மெல்லையுங்
குணங்கெடா தொளிவிரி குளிர்வெண் டிங்கள்போல்
பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவும்
உணங்குவா யல்லை நீ புறங்கு வாயென்றாள்.
302. வெவ்விட மனையவள் விளமப ஹெற்கணு
தெவ்வடு சிலைக்கையென் சிறுவர் செவ்வியர்
அவ்வவர் துறைதொறு மறந்தி ருமபவர்
எவ்விட ரெனக்குவந் தடுப்ப தீண்டென்றாள்.
303. பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க யாவருப்
உராவருந் துயரைவிட் டுறுதி காண்பாரல்
விராவரும் புவிக்கெலாம் வேத மேயன
இராமனைப் பயந்தவெந் சிடருண் டோமென்றாள்.
304. ஆழ்ந்தபே ரன்பினு ளனைய கறுவாடு
சூழ்ந்ததீ வினைநிகர் கூனி சொல்லுவாள்
வீழ்ந்தது நின்னலந் திருவுட வீந்தது
வாழ்ந்தனள் கோசலை மதியி ளலென்றாள்.
305. அன்னவ ளவ்வுரை புரைப்ப ளாயிழை
மன்னவர் மன்னனைற் கணவன மைந்தனோ
பன்னரும் பெருமபுகழ்ப் பரகன பார்தனில்
என்னிதன் மேலவட் கெய்தும வாடி வென்றாள்.
306. ஆடவர் நகையுற வாண்மை மாசுதத்
தாடகை யெனும்பெயர்த் தைய லாள்பட
கோடிய வரிசிலை யிராமன் கோழுடி
குடுவ னுளைவார் விடுகனச் சொல்லினாள்.

307. மாறமலம் துரைசெய மங்கை யுள்ளமும
ஆற்றலசால கோசலை யறிவு மொத்தவால
வேறறுமை யுற்றிலள வீரன றுதைபுக
கேறமவ னிருகயத திருக்க வேகொலாம
308. ஆயபே ரன்பெனு மளக்க ராரத்தெழ்த
தேயவிலா புகமதி விளங்கிச கேசுறக
தூயவ னுவகைபோய மிகச ந டாககெலாம
நாயக மனையதோ மால் நலகினுவ.
309. தெழித்தன தரப்பினள சிறுககண டியு
விழித்தனள வைதனள வெயது யிராதகனள
அழித்தன ளமுத ள மபொன மாலையாற
தழித்தன ணில சைதயக கொடிய கூ ரியே.
- 310 வேதனைக கூ ரிபின வெ தணி நோக்கிய
பேதைபாப புககிநிற பிறந்த சேயோடும
நீதுயா படுகநா னெடிது மறறவா
கா தியாக காட்செயத சரிகரி லேனென்றாள்
311. மறதிலள சோசலை புறு விமைந்தனூற
பிறந்தகற விருவினிற் றருவு மெயதுயன
இறந்தில னிருநகன னென்னசெய தாறறுவான
பிறந்தில ன பரதனீ பெறற காலென்றாள்.
312. பாககியம புரிந்தில பரதன னனைப்பண
டாககிய பொன்னகழ லரச னுணையால
தேக குய சலலதா கடிது சேணிடைப
போககிய பொருளெனக கின று போநககால
313. மறதரை னெ றருடி வலகத்து கூறுவான
அறதரந தோதுல சனிகு நீரிசுல
கந்தையுங் கொடியன ற றாபுத கயாளல
எந்தையே பாதனை மென்னசெய வாயென்றாள்.
- 314 அரைசரிந பிறந்துபின் னரைச நிலவளாக
கரைசரிந புகுந துபே ரரைசி யானீ
கரைசெய ற கருந துயாக கடலில் வீழ்கின்றாய
உரைசெயக கேட்கிலை யுணாதி யோலென்றாள்.

315. கல்வியு மிளமையுங் கணக்கி லாற்றலும்
வில்வினை யுரிமையு மழகும் வீரமும்
எல்லையில் குணங்களும் பரதற் கேயது
புல்லிடை யுகுத்தமு தேயும் போலென்றான்.

வேறு.

316. வாய்க யப்புற மந்தரை வழங்கிய வெஞ்சொல்
காய்க னற்றலை நெய்சொரிந் தெனக்கதங் கனற்றத்
கேகை யர்க்கிறை திருமகள் சினரின வரிகள்
தோய்க யற்கண்கள் சிவப்புற நோக்கினள் சொல்லும்.

317. எனக்கு நல்லையு மல்லைந் யென்மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையு மல்லையத் தருமமே நோக்கில்
உனக்கு நல்லையு மல்லைவந் தூழ்வினை தூண்ட
மனக்கு நல்லன சொல்லினை மதியிலா மனத்தோய்.

318. பிறந்தி றந்துபோய்ப் பெறுவது மிழப்பதும் புகழேல்
நிறந்தி றம்பினு நியாயமே திருமபினு நெறியின்
திறந்தி றம்பினுஞ் செய்தவந் திறம்பினுஞ் செயிர்நீர்
மறந்தி றம்பினும் வரன்முறை திறம்புதல் வடிக்கோ.

319. போகி யென்னெதிர் நின்னாநின் புன்பொறி நாவை
சேதி யாதிது பொறுத்தன புறஞ்சில ரறியின்
நீதி யல்லவு நெறிமுறை யல்லவு நினைந்தாய்
ஆகி யாதலி னறிவினி யடங்குதி யென்றான்.

320. அஞ்சி மந்தரை யகன்றில் ளாமொழி கேட்டும
நஞ்சு தீர்க்கினுந் தீர்கிலா நதுநநிந் தென்னத்
தஞ்ச மேயுனக் குறுபொரு ளுணர்த்துகை தவிரேன்
வஞ்சி போனியென நாடிமிசை வீரந் துரை வழங்கும.

321. மூத்த வற்குரித் தரசெனு முறைமையி னுலகங்
காதத் மன்னனி ளினையன ன் றோகடல் வண்ணன்
ஏத்து நீண்முடி புனைவதற் கிசைந்தன னென்றால்
மீத்த ருஞ்செல்வம் பரதனை விலக்குமா நெவனோ.

322. அறனி ரம்பிய வருளுடை யருந்தவர்க் கேனும்
பெறல ருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாட்
மறநி னைந்துமை வலிகில ராயினு மனத்தால்
இறலு றும்படி யியற்றுவ ரிடையற வின்னல்.

323. தூண்டு மின்னலும் வறுமையுந் தொடராதத் துயரால்
 ஈண்டு வந்துணை யிரந்தவர்க் கிருநிதி யவனை
 வேண்டி யீதியோ வெள்குதி யோவிம்ம னோயான்
 மாண்டு போதியோ மறுத்தியோ வெங்ஙனம் வாழ்தி.
324. சிந்தை செயகையிற் றிகைத்தனை யினிச்சில நாளில்
 தந்த மின்மைபு மெளிமைபு நிறகொண்டு தவிர்க்க
 உந்தை யுண்ணையுன் கிளைஞாமற் றுனகுலத் துன்னோர்
 வந்து காண்பதுன் மாற்றவன் செல்வமோ மதியாய்.
325. காத லுன்பெருங் கணவனை யஞ்சியக் கனிவாய்ப்
 ஈதைத் தந்தையுன் றுதையைத் தெறுகில னிராமன்
 மாது லன்னவ னுந்தைக்கு வாழ்வினி யுண்டோ
 பேதை யுனதுணை யாருளா பழிபடப் பிறத்தார.
326. கெடுத்தொழிந்தனை யுனக்கரும புதல்வனைக் கிளர்நீர்
 உடுத்த பாரக முடையவ னோருமக் கெனவே
 கொடுத்த பேரர சுவன்குலக் கோமைந்தா தமக்கும்
 அடுத்த தம்பிக்கு மாமபிறாக் காகுமோ வென்றான்.
327. நிய மந்தரை யிவவுரை செப்பலுந் தேவி
 தூய சிந்தையுந் திரிந்தது சூழச்சியி னிமையோர்
 மாயை யுமமவா பெற்றநல் வரவுணமை யாலும்
 ஆய வந்தன ரியமறிய வருந்தவத் தாலும்.
328. அரக்கா பாவமு மல்லவ ரியமறிய வறமுந்
 தூக்க நல்லரு நிறத்தன மெமொழி மடமான
 இரக்க மின்மையன் றோவின்றிவ் வுலகங்க ளிராமன
 பர்க்குந் தொல்புக முழுகினைப் பருகுகின் றதுவே.
329. அனைய தன்மைய ளாகிய கைகய னன்னம
 வினைநி ரம்பிய கூனியை விரும்பின னோக்கி
 ஈனையு வந்தனை யினியையென மகனுக்கு மனையாள்
 புனையு நீண்முடி பெறும்படி புகலுதி யென்றாள்.
330. மாவழி யுண்கணி யுரைசெயக் கேட்டமந் தரையென்
 தோழி வல்லளென் றுணைவல்ல னென்றடி தொழுதாள்
 தாழு மன்னினை யென்னுரை தலைநிற் பி னுலகம்
 ஏழு மேழுமுன் னொருமகந் காக்குவெ னென்றாள். (நடு)

பரதன் குகனைச் சந்தித்தல்.

331. கங்கையிரு கரையுடையான் கணக்கிறந்த நாவாயான்
உங்களுக்குத் தனிநாதற் குயிர்த்துணைவ னுயர்தோளான்
வெங்கரியி னேறனையான் விற்பிடித்த வேலையினான்
கொங்கலரு நலுந்தண்டர்க் குகனென்னுங் குறிடையுயான்.
332. கற்காணுந் திண்மையான் கரைகாணுந் காதலான்
அற்காணிற் கண்டனைய வுட்கமைந்த மேனியான்
மற்காணுந் திருநெடுந்தோண் மழைகாணு மணிநிறத்தாய்
நிற்காணு முள்ளத்தா னெறியெகிர்நின் றன்னென்றான்.
333. தன்முன்னே யவன் றனமை தன்முனைவன முநதுரைத்த
சொன்முன்னே யுவக்கின்ற துருசிலாத் திருமணத்தான்
மன்முன்னே தழீஇக்கொண்ட மலக்கியிய துணைவனேல்
என்முன்னே யவழகாண்பன் யானேசென் றெனவெழுந்தான்
334. எனறெழுந்த தம்பியெய்து மெழுகின்ற காலலொடுங்
குன்றெழுந்து சென்றதெனக் குளிர்கங்கைக் கரைகுறுநி
நின்றவனை நோக்கினான் நுருமேனி நிலையுணர்ந்தான்
துன்னுகரு நலுங்குஞ்சி யெயினாகோன் முண்ணென்றான்.
335. வற்கலையி னுடையானை மாசடைந்த மெய்யானை
நற்கலையின் மதியென்ன நலையிழந்த முகத்தானை
கற்கனியக் கலிகின்ற துயரானைக் கண்ணுற்றான்
விற்கையினின் றிடைவீழ விமழுபது ின்றொழிந்தான்.
336. நம்பியுமென் னுயகளை யொக்கின்ற னையனினுள்
தம்பியையு மொக்கின்றன் றவவேடந் தலைநின்றான்
துன்பமொரு முடிவில்லை திசைநோக்கித் தொழுகின்றான்
பம்பெருமான் பின்பிழந்தா றிழைப்பரோ பிழைப்பென்றான்.
337. உண்டிடுக்க னென்றுடையா னுலையாத வன்புடையான்
கொண்டதவ வேடமே கொண்டிருந்தான் குறிப்பெல்லாங்
கண்டுணர்ந்து பெயர்கின்றேன் காமின்க னெறியென்னுத்
தண்டிறையோர் நாவாயி லொருதனியே தான்வந்தான்.

338. வந்தெதிரே தொழுதானே வணங்கினான் மலரிருந்த
அந்தணனுந் தனைவணங்கு மவனுமவ னடிவீழ்ந்தான்
தந்தையினுங் களிகூரத் தழுவினான் நகவுடையோர்
சிந்தையினுஞ் சென்னியினும் வீற்றிருக்குஞ் சீர்த்தியான்.
வேறு.

339. தழுவின புனிதன வேந்தன் றுமரைச் செங்க ணனை
எழுவினு முயர்ந்த தோளா யெய்கிய தெனனை யென்ன
முழுதுல களித்த தந்தை முந்தையோர் முறையி னின்றும்
வழுவின னதனை நீக்க மன்னனைக் கொணர்வா னென்றான்.

340. கேட்டனன் கிராதர் வேந்தன் கிளர்ந்தெழு முயிர
னுகி, மீட்டுமண் ணதனில வீழ்ந்தான் விம்மின னுவகை
வீங்கத், தீட்டரு மேனி மைந்தன் சேவடிக் கமலப் பூவிற,
பூட்டிய கையன பொய்யி லுள்ளத்தன் புகல லுற்றான்.

341. தாயுரை கொண்டு தாதை புதவிய தரணி தன்னைத்
தீவினை யென்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற் றேக்கிப்
போயினை யென்ற போற்று புகழினோய் தன்மை கண்டால்
ஆயிர மிராமர் நின்கே ளாவரோ தெரியி லமமமா.

342. என்புகழ் கின்ற தேழை யெயினனே னிரவி யென்பான்
தன்புகழ்க் கற்றை மற்றை யெனினோத் தவிற்கு மாபோன்
மன்புகழ் பெருமை துங்கண் மரபினோர் புகழ்க ளெலலாம்
உன்புக ழாக்கிக் கொண்டா யுயர்குணத் துரவுத் தோளோய்

343. என்னிவை யன்ன மாற்ற மியைவன பலவுங் கூறிப்
புனைகழற் புலவு வேற்கைப் புளிஞர்கோன பொருவில்காதல்
அனையவற் கமைவிற் செய்தா னுரவற் கன்பி ளாதார்
நினைவருங் குணங்கொ டன்றோ விராமன்மே னிமிர்ந்தகாதல்

344. அவ்வழி யவனை நோக்கி யருடரு வாரி யன்ன,
செவ்வழி புள்ளத் தண்ண நென்றிசைச் செங்கை கூப்பி
எவ்வழி யுறந்தா னம்மு னென்றலு மெயினர் வேந்தன்
இவ்வழி வீர யானே காட்டுவ லெழுக் வென்றான்.

345. காரேனக் கடிது சென்றான் கல்விடைப் படுத்த புல்வின்
வார்சிலைத் தடக்கை வள்ளல் வைகிய பள்ளி கண்டான்
பார்மிசைப் பதைத்து வீழ்ந்தான் பருவரற் பரவைபுக்கான்
வார்மணிப் புனலான் மண்ணை மண்ணுநீ ராட்டுங் கண்ணான்

346. இயன்றதென் பொருட்டி னாவீ விடருனக் கென்ற
போழ்து, மயின்றனை கிழங்குங் காயு மயிர்தென வரிய புல்
லிற், மயின்றனை யெனவு மாவி துறந்திலென் சுடருங் கா
சு, குயின்னுயர் மகுடஞ் சூடுஞ் செல்வமுங் கொள்வன்
யானே.
347. தூண்டர நிவந்த தோளான் பின்னருஞ் சொல்லு வா
னந், நீண்டவன் மயின்ற குழ லிதுவெனி னிமிர்ந்த நேயம்,
பூண்டவன் றொடர்ந்து பினனே போந்தவன் பொழுது
நீத்த, தியாண்டென வினிது சேட்டா னெயினர்கோ னிந
னைச் சொன்னான்.
348. அல்லையாண் டமைந்த மேனி யழகனு மவனாக தஞ்ச
வில்லையுன் றியாகை யோடும னெய்துயிர்ப் போடும வீரன்
கல்லையாண் டியர்ந்த தோளாய் கண்கணீர் சொரியக் கங்குல்
எல்லைகாண் பளவு நின்ற னிமைப்பில னயன மென்றான்
349. என்பத்தைக் கேட்ட மைந்த னிராமனுக் கிலையா ரென்று
முன்பொத்த தோற்றத் தேமில் யானெனது முடிவி லாத
துன்பத்துக் கேது வானே னவனது துடைக்க நின்றான்
அன்பத்துக் கெல்லே யுண்டே யழகிதென்னடி மையென்றான்
350. அவ்விடை யண்ண றுனு மன்றரும் பொடியின் வைகித்
தெவ்விடை தரநின் றார்க்குஞ் செறிகழற் புளிஞர் கோமாலன்
இவ்விடைக் கயகை யாற்றி னேற்றினை யாயி னெமமை [றன்
வெவ்விடர்க் கடனின் தேற்றி வேந்தன்பால் விடுத்த தென்
- மேயறு.
351. சுற்றத்தார் தேவரொடுந் தொழுகின்ற கோசலையைத்
தொழுது நோக்கி, வெற்றித்தார்க் குரிசிலிவ ராரென்று
குகன்வினவ வேந்தர் வைகு, முற்றத்தான் முதற்றேவி மூன்
றுலகு மீன்றனை முன்னீன் றானைப், பெற்றத்தாற் பெறுஞ்
செல்வம் யான்பிறத்த லாற்றுறந்த பெரியா ளென்றான்.

352. என்றலுமே யடியின்மிசை நெடிதுவிழ்ந் தழுவானை
யிவன்யா ரென்று, கன்றுபிரி காராவின் றுயருடைய கொ
டியினவக் கழற்கான் மைந்தன், இன்றுணைவ னிராகவனுக்
கிலக்குவற்கு மிளையவற்கு மெனக்கு மூத்தான், குன்றனைய
திருநெடுந்தோட் குகனைபா னிந்நின்ற சூரிசி லென்றான்.

353. கைவீர லீர்மைந்தி ரினித்துயரா னுடிநந்து காடு நோ
க்கி, மெய்வீரர் பெயர்ந்ததுவு நலமாயிற் றுமன்றே விலங்கற்
யிண்டோள், கைவீரக் களிறனைய காளைபிவன் றனனோடுங்
கலந்து நீர்கள், ஐவீரு மொருவீரா யகவிடத்தை நெடுங்கால
மனித்தி ரென்றாள்.

354. அறந்தானே யென்கின்ற வயனின்ற டனைநோக்கி
யைய வன்பி, னிறந்தானே யுரையெனன நெறிதிிறப்பாத்
தன்மெய்யை நிற்ப தாக்கி, இறந்தான்மன் னினந்தேவி யாவ
ர்க்குந் தொழுகுலமா மிராமன் பின்பு, பிறங்காறு முளனெ
ன்னப் பிரியாதான மனைப்பயந்த பெரியா ளென்றான்.

355. கடுமையா னத்திடைதன் றுணையேகந் தோன்றைய
ர்க் கடவி னேகக், கடுமையார் கானகத்துக் கருணையார் கவி
யேகக் கழற்கான் மாய, னெடுமையா லன்றளந்த வுலகெ
ல்லார் தன்மனத்தே கினைந்து செய்யுந், கொடுமையா லள
ந்தானே யாரிவரென் றுரையென்னக் சூரிசில் கூறும்.

356. பாடரெலாம படைத்தானைப் பழிவளர்க்குஞ் செவிலி
யைத்தன பாழந்த பாவிக், குடரிலே நெடுங்காலங் கிடந்
தேற்கு முயிர்ப்பாரங் குறைந்து தேய, உடரெலா முயி
ரிலா வெனக்கோன்று முலகத்தே யொருததி யன்றே, இட
ரிலா முகத்தானே யறிந்திலையே னிந்நின்று னெனனை யின்
றாள்.

யெறு.

357. என்னக் கேட்டவ் விரக்க மிலானையும்
தன்னற் கையின் வணங்குனன் றுயென
அன்னப்பேடை சிறையில தாய்க்கரை
துன்னிற் றென்னவும் வந்தது தோணியே.

இராமபிரான் சடாயுவைக் காண்டல்.

358. உலகொரு மூன்றுந்த முடமை யாக்குறும்
அலகறு மிலக்கண மமைந்த மெய்யினர்
மலர்மகட் சுவமையா னோடும் வந்தவி
சிலைவளி வீரரைத் தெரிகி லேனெனா.
359. கருமலை செம்மலை யனைய காட்சியர்
திருமகிழ் மார்பினர் செங்கண் வீரர்தாம
அருமைசெய் குணத்தினென் றுணைவ னுழியான்
ஒருவனை யிருவரு மொத்து ளாரரோ.
360. எனப்பல கினைப்பின மனத்து ளெண்ணு வான்
சினப்படை வீரர்மேற் செலனு மனபினான்
கனப்படை வரிசிலைக் காளை நீர்களயார்
மனப்பட யெனக்குரை வடிங்கு வீரென்றான்.
361. வினவிய காலையின் மெய்மை யல்லது
புனைமலர்த் தாரவர் புகல்கி லாமையாற்
களைகட னெடுநிலங் காவ லாழியான
வனைகழற் றயரதன் மைந்தர் யாமென்றார்.
362. உரைத்தலும் பொங்கிய வுலகை வேலையா
தரைத்தலை யிழிந்தவர்த் தழுவும் காதலன்
விரைத்தடந் தாரினிர் வேந்தா வேந்தன்முன
வரைத்தடந் தோளினை வனிய வேவெனா.
363. மறக்கமுற் றுகன வாய்மை காத்தவன்
அறக்கமுற் றுனென முன்னங் சொல்லலும
இறக்கமுற் றுனென வேக்க மெய்கினான்
உறக்கமுற் றுனென வுணர்வு நீங்கினான்.
364. தழுவின ரெடுத்தனர் தடக்கை யான்முகங்
கழுவின ரிருவரும் கண்ணி நீரினால்
வழுவிய வென்னுயிர் வந்த மன்னனும்
அழிவுறு நெஞ்சின னரற்றி னானரோ.

வேறு.

365. பரவலருந் கொடைக்குகின்றன் பணிக்குடைக்கும்
பொறைக்குநெடும் பண்பு தோற்ற, கரவலருந் கற்பகமு
முடுபதியுந் கடவிடமுந் களித்துவாழ்ப், புரவலர்தம் புரவ
லனே பொய்ப்பகையே மெய்க்கணியே புகழின வாழ்வே,
இரவலரு நல்லறமும் யானுமினி வென்படநீத் தேகி னு
யோ.

366. அலங்கார மெனவுலகுந் கழுதளிக்குந் தனிக்குடை
யா யாழிகுழந்த, நிலங்காவ லதுகிடக்க நிலையாத நிலையுடை
யே னேயநெஞ்சின், நலங்காண நடந்தனையோ நாமகனே
கிவியே னண்பி னினதும், விலங்கானே னாதலினால் வில
ங்கினே னின்னுமுயிர் விட்டி லேனால்.

367. நயிருடைக்கு மத்தென்ன வுலகைநலி சம்பரனைத்
தடிந்த வநநாய், அயிர்கிடக்குந் கடல்வலயத் தயலறிய நீயு
டனானை யென்று, செயிர்திடத்தல் செய்யாத கிருமனத்
தாய் செப்பினும் திறம்பா னினசொல், உயிர்கிடக்க வுடலை
விசும் பேற்றினு றுணர்விறந்த கூற்றி னாரே.

368. அருணன்றன புதல்வனியா னவன்படரு முலகெல்
லாம் படர்வே னாழி, இருண்மொய்யபு கெடத்துரந்த தயர
தற்கின் னுயிர்த்துணைவ னியையோ ரோடும், வருணங்கள்
வகுத்திட்ட காலததே வந்துதித்தேன் கழுகின் மன்னன்,
தருணங்கொள் பேரொளியீர் சம்பாதி பிச்வருச டாயு வெ
ன்றான்.

369. ஆண்டவனீ துரைசெய்ய வஞ்சலித்த மலர்க்கையா
ரன்பி னோடு, முண்டபெருந் துன்பத்தான் முறைமுறையி
னிறைமலர்க்கண் மொய்த்த நீரார், பூண்டபெரும புகழ்
நிறுவித் தம்பொருட்டான் மேலுலகம புகழ்தாரை, மீண்ட
னன்வந் தானவனைக் கண்டனரே வொத்தனரவ் விலங்கற்
றோளார்.

370. மருவினிய குணத்தவரை யிருசிறகா லுரத்தழுவி மக்
கா ணீரே, உரியகடன் வினையேற்கு முதவுலீ ருடநீரன்
டுக் குயிரொன் றானான், பிரியவுந்தான் பிரியாதே யினிதி
ருக்கு முடற்பொறையாம் பிழை பாரா, தெரியதனி லின்
றேபுக் கிடவேனே வித்துயர மறவே னென்றான்.

வேறு.

371. என்று ரைத்த வெருவை யரசனை
துன்று தாரவர் நோக்கித் தொழுதுகண்
ஒன்று முத்த முறையுறை யாயுக
நின்று மற்றின்ன நீர்மை நிகழ்ததிரார்.
372. உய்வி டத்துத வற்குரி யானுந்தன்
மெய்வி டக்கரு தாதுவிண் ணேறினான்
இவ்வி டத்தினி லெமபெரு மாஅ னெமை
கய்வி டிழ்பினை யார்களை கண்ணுளார்.
373. தாயி னீங்கருந் தந்தையிற் றண்ணகர்
வாயி னீங்கி வனம்புகுந் தெய்திய
நோயி னீங்கினெ முன்னிலெ னெங்களை
நீயு நீங்குதி யோநெறி நீங்கலாய்.
374. என்ற சொல்ல ரிரந்தழி நெஞ்சினர்
நின்ற வீரரை நோக்கி நினைந்தவன்
அன்ற தென்னில் லயோத்தியி னய்யன்மீர்
சென்ற பின்னவர்த் சேர்குவென யானென்றான். (கள)

(கற்பராமாயணம்)

அங்கதன் தூது செல்லுதல்.

375. நன்றென வவன்ற னைக்கூய நம்பிந் நண்ண லார்பால்
சென்றிரண்டு ரையினொன்றைசெப்பினைதெரிசியென்றான்
அன்றவ னுளுப் பெற்ற வாண்டகை யலங்கற் பொற்றோள்
குன்றினு முயர்ந்த தென்றான் மனநிலை கூற லாமோ.
376. என்னவற் குரைப்ப தென்ன வேந்திழை யானை விட்
டுத், தன்னுயிர் பெறுத னன்றோ வன்றெனிற் றலைகள் பத்
துஞ், சின்னபின் னங்கள் செய்யச செருக்களஞ் சேர்த ன
ன்றோ, சொன்னவை ரிரண்டி னென்றைத் துணியெனச்
சொல்லி டென்றான்.
377. அறத்துறை யன்று வீரர்க் கழுகுமன் றுண்மை யன்று
மறத்துறை யன்று சேம மறைந்துறைந் தொதுங்கி வாழ்தல்
நிறத்துற வாளி கோத்து நேர்வந்து நிற்கு மாகின்
புறத்துற வெதிரே வந்து போர்தரப் புகறி யென்றான்.

378. பார்மிசை வணங்கிச் சீயம் விண்மிசைப் படர்வ தேபோல்
வீரன்வெஞ் சிலையிற் கோத்த வம்பென விரைவிற்போனான்
மாருதி யல்ல னாகி னீயெனு மாற்றம் பெற்றேன்
ஆரினி யென்றோ டொப்பா ரென்பதோ ரின்ப முற்றான்.
379. அழுகின்ற கண்ண ராகி யநுமன்கொ லென்ன வஞ்சித்
தொழுகின்ற சுற்றஞ் சுற்றச் சொல்லிய துறைக டோறும்
மொழிகின்றவீரர் வார்த்தை முகந்தொ ழுஞ் செவியின்மூழ்க
எழுகின்ற சேனை நோக்கி வியந்திருந் தானைக் கண்டான்.
380. இன்றிவன் தன்னை யெய்த நோக்கினேற் கெதிர்த் தபோரில்
வென்றவென் றுதை மார்பின்விலவின்மேற்கணையொன்றேவி
கொன்றவன் றுனே வந்தா னென்றுடன் குறுகி னல்லால்க்
[ஒன்றிவன் தன்னைச் செயய வல்லரோ வுயிர்க்கு நல்லார்.
381. நெடுந்தகை விடுத்த தூத னிவையிவை நிரம்பவெண்ணிக்
கடுங்கனல விடமுங் கூற்றுங் கலந்துகால் கரமுங் காட்டி
விஞ்சுடர் மகுட மின்ன விரிகட லிருந்த தன்ன [றன்.
கொடுந்தொழின் மடங்க லன்னு னெதிர்சென்று குறுகிநின்
382. நின்றவன் தன்னை யன்னு னெருப்பெழ நிமிரப் பார்த்திங்
கின்றிவன் வந்த நியா ரெய்திய கரும மென்னை
கொன்றிவர் தின்ன முன்னங் கூறுதி தெரிய வென்றான்
யன்றிதல் வாஸி சேயும் வாளையி நிலங்க நக்கான்.
383. பூதநா யகனீர் சூழ்ந்த புவிக்குநா யகனப் பூமேல்
சீதைநா யகன்வே றுள்ள தெய்வநா யகனீ செப்பும்
வேதநா யகன்மே னின்ற விதிக்குநா யகன்றான் விட்ட
தூதன்யான் பணித்த மாற்றஞ் சொல்லியவந்தேனென்றான்
384. அரன்கொலா மரிகொ லாமற்றயன்கொலாமென்பா ரன்றிக்
குரங்கெலாங் கூட்டி வேலைக் குட்டத்தைச் சேது கட்டி
இரங்குவா னாகி னின்னு மறிதியென் றுன்னை யேவும்
நரன்கொலா முலக நாத னென்றுகொண் டரக்க னக்கான்
385. கங்கையும் பிறையுஞ் சூடுங் கண்ணுதல் கரத்து நேயி
சங்கமுந் தரித்தா னுற்ற தறிந்துவந் தூரைச் சாரார்
அங்கவர் தன்மை நிற்க வாரேனு மாக வஞ்சா
திங்குவந் திதனைச் சொற்ற தூதனீ யாவ னென்றான்.

386. இந்திரன் செம்மல் பண்டோரி ராவண னென்பான் தன்னைச்
சந்தர புயங்க னோடும் வாவிடைத் தூங்கச் சுற்றிச்
சிந்தூர கிரிக டாவித் திரிந்தனன் தேவர்க் குண்ண
மந்தர திரியால் வேலை கலக்கினான் மைந்த னென்றான்.
387. உந்தையென் றுணைவனன்றேயோங்கதஞ்சான் றுமுண்டால
சிந்தனை யிதன்மே லுண்டே நீயவன் றாத னானல்
தந்தனெ னினக்கி யானே வானரத் தலைமை தாழா
வந்தனை நன்று செய்தா யென்னுடை மைந்த வென்றான்.
388. தாதையைக் கொன்றான் பின்னே தலைசுமந் திருகை
நாற்றிப், பேதைய னென்ன வாழநதா யென்பதோர் பிழை
புந் தீர்த்தாய், சீதையைப் பெற்றே னுன்னைச் சிவவனுமா
கப் பெற்றேன், ஏதெனக் கரிய தென்றா னிமதிநூற் கெல்
லை கண்டான்.
389. அந்நர ரின்று நாளை யழிவதற கைய மில்லை
உன்னர சுனக்கே தந்தே னாறதி யூழி காலம
எபான்னரி சுமந்த பீடத் திமையவர் போற்றி செய்ய
மன்னவ னாக யானே சூட்டுவன் மகுட மென்றான்.
390. அங்கத னதனைக் கேளா வங்கையோ டங்கை தாக்கித்
துங்கவன் றோளு மாபு மிலங்கையுந் துளங்க நக்கான்
இங்குநின் றார்கட் கெல்லா மிழுகியே யென்ப துன்னி
துங்கள்பா னின்று மெம்பாற் போந்தன னுமபி யென்றான்.
391. வாய்தரத் தக்க சொல்லி யென்னையுன் வயஞ்செய வாயேல்
ஆய்தரத் தக்க தன்றோ தூதுவந் தரசதான்கை
நீதரக் கொள்வேன் யானே யிதம்கினி நிகர்வே றுண்டோ
நாய்தரக் கொள்ளுஞ் சீய நல்லர சென்று நக்கான்.
392. அடுவனே யென்னப் பொங்கி யோங்கிய வரக்க னந்தோ
தொடுவனே குரங்கைச் சீறிச்சுடாப்படையென் றுதோன்று
நடுவனே செய்யத் தக்க நாளுலந தாற்குத் தூத
படுவதே துணிந்தா யாயின் வந்தது பகர்தி யென்றான்.
393. கூவியின் றென்னை நீபோய்த் தன்குல முழுதுங்கொல்லும
பாவியை யெய்தி யஞ்சி யரண்புக்குப் பதுங்கி னுனென்
தேவியை விடுக வன்றேற் செருக்களத் தெதிர்த்து தன்கண்
ஆவியை விடுக வென்றா னருளிளம விடுகி லாதான்.

394. பருந்துணப் பாட்டி யாக்கை படுத்தநாள் படைஞ ரோடு
மருந்தினு மினிய மாமன் படிந்தநாள் வளத்துள் வைகி
இருந்துழி வந்த நங்கை யிருஞ்செவி முலையு மூக்கும்
அரிந்தநாள் வந்தி லாதா னினிச்செயு மாண்மையுண்டோ.
395. கிளையொடும் படைஞ ரோடுங் கேடிலா வுயிர்கட் கெல்லாம்
களையன தம்பி மாரை வேரொடுங் களையக் கண்டும்
இளையவன் பிரிய மாய மியற்றியா யிழையை வவ்வும்[டோ.
வளையெயிற் றரக்கன் வெம்போர்க் கினியிவண் வருவதுண்
396. ஏந்திழை தன்னைக் கண்ணுற் றெதிரந்தவர் தம்மை யெற்றிச்
சாந்தெனப் புகல்வன் றன்னைத் தரையிடைத் தேய்த்துத் தன்
காந்தெரி மடுத்துத் தானுங் காணவே கடலைத் தாவிப் [னார்
போந்தபின் வந்தி லாதா னினிப்பொரும் போருமுண்டோ
397. உடைக்குலத் தொற்றர் தம்பா லுயிர்கொடுத் துள்ளக் க
ள்ளந், துடைத்துழி வருணன் வந்து தொழுதுழித் தொழா
த கொற்றக், குடைத்தொழி றம்பி கொள்ளக் கொடுத்து
ழி வேலை கோலி, அடைத்துழி வந்தி லாதா னினிவர வைய
முண்டோ.
398. மறிப்புண்ட தேவர் காண மணிவரைத் தோளின் வை
தும், நெறிப்புண்ட ரீக மன்ன முகத்தியர் முன்னே நென்
னல், பொறிப்புண்ட ரீகம் போலு மொருவனாற் புனைந்த
மோலி, பறிப்புண்டும் வந்தி லாதா னினிப்பொரும் பாள்
மையுண்டோ.
399. என்றிவை யியம்பி வாவென் றேவின னென்னை யெண்ணி
ஒன்றுனக் குறுவ துன்னித் துணிந்துரை புறுதி பார்க்கின்
துன்றிருங் குழலை விட்டுத் தொழுதுவாழ் சுற்றத் தோடும்
பொன்றுதி யாயி னென்பின் வாயிலிற் புறப்ப டென்றான்.
400. நீரிலே பட்ட சூழ்ந்த நெருப்பிலே பட்ட நீண்ட
பாரிலே பட்ட வானப் பரப்பிலே பட்ட வெல்லாம்
போரிலே பட்டு வீழப் பொருதநீ யொளித்துப் புக்குள்
ஊரிலே பட்டா யென்றாற் பழியென வுணையச் சொன்னான்.
(கம்பராமாயணம்). (உச)

இராமபிரான் பட்டாபிஷேகம்.

401. தாயருக் கன்று சார்ந்த கன்றெனுந் தகைய னானான்
மாயையிற் பிரிந்தோர்க் கெல்லாமனோலயம்வந்ததொத்தான்
ஆயினே யர்க்குக் கண்ணு ளாடினும் பாவை யானான்
நோய்வுறுத் துலந்தயாக்கைக் குயிர்புகுந் தாலு மொத்தான்.
402. எளிவரு முயிர்கட் கெல்லா மீன்றதா யெதிரந்த தொத்தான்
அளிவரு மனத்தோர்க் கெல்லா மருமபத வமுத மானான்
ஒளிவரப் பிறந்த தொத்தா னுலகினுக் கொண்க னுர்க்குத்
தெளிவரு களிப்புச சொய்யுந் தேமபிழித் தேற லொத்தான்
403. ஆவியங் கவன லான்மற் றின்லமயா லனைய லீங்கக்
காவியங் கழனி நாடு நகரமுங் கவன்று வாழும்
மாவிய லொண்க னுரு லமந்தரும் வள்ள லெய்த
ஒவிய முயிர்பெற் றுலே யொத்தன ருணர்வு பெற்றா.
404. சுண்ணமுஞ் சாநது நெய்யுஞ் சரிவனா முத்தும பூவும
எண்ணெயுங் கலினை மாவி லாழியு மெண்ணில யானை
வண்ணவார் மதமுந நீரு மாமமதந தழுவு மாதா
கண்ணவாம் புனலு மோடிக கடலையுங் கடந்த வன்றே.
405. மாணிக்கப் பலகை தைத்து வயிரத்தின் கால்கள் சேர்த்தி
ஆணிப்பொன் சுற்று முசகி யழகுறச் சமைத்த பீடம்
ஏனுற்ற பளிக்கு மாடத் திடடன ரதனின் பீது [னோ.
சேனுற்ற திரடோள் வீரன் திருவொடு பொலிந்தான் மன்
406. மங்கல கீதம் பாட மறையொலி முழங்க வல்வாய்ச்
சங்கினங் குமுறப் பாண்டி றண்ணுமையொலிப்பத் தாவில்
பொங்குபல் லியங்க ளார்ப்பப் பூமழை பொழிய விண்ணோர்
எங்கணு யகனை வெவ்வே நெதிரபி டேகஞ் செய்தார்.
407. மாதவர் மறைவ லாளர் மந்திரக் கிழவர் மற்றும்
மூதறி வாள ருள்ளஞ் சான்றவர் முதனீ ராட்டச்
சோதிபான் மகனு மற்றைத் துணைவரு மதுமன் ருனும்
தீதிலா விலங்கை வேந்தும் பின்னபி டேகஞ் செய்தார்.

408. அரியணை யதுமன் குங்க வங்கத னுடைவா ளேந்தப்
பரதன்வெண் கவிகை பற்ற விருவருங் சவரி வீச
விரைசெறி மாலை மார்பன் வெண்ணெய்நல் லூரான் றன்ன
மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான்மௌலி
409. வெள்ளியும் பொன்னு மென்பார் விதிமுறைமெய்யிற் கொண்
ஒள்ளிய நாளி னல்ல வோரையி னுலக முன்னும் [ட
ஆள்ளின குனிப்ப மௌலி சூடினன் சுருதி நான்கும்
தெள்ளிய திருவுந் தெய்வப் பூமியுஞ் செங்க ணனே.
410. சித்தமொத் தன்னென் றோதுந் திருநகர்த் தெய்வ நன்னூல்
வித்தக'னொருவன் சென்னி மிலேச்சிய தேனு மெய்மை
ஒத்தமு வுலகத் தோர்க்கு முவகையி னிறுதி யுன்னின்
தத்தமுச் சியின்மேல் வைத்த தொத்ததத் தாம மோலி.(க0)
(கம்பராமாயணம்.)

சிவபெருமான்

மாமனாகவந்து வழக்குரைத்தது.

411. கன்னிரான் மாடக கூடற கடிநகர் வணிக மாகக [ரான்
டன்னின்மா நிதிக்கோ னன் னுன் மனபதி மொன்னும பே
மன்னிணைனாபா கறபின் மடவரல் கசிலை யென்பாள் [ள்,
பொன்னினுண் முளரிசு சேக்கைப்புண்ணியத் திருவி னன்னு
412. எனவிவா தமக்கு மைநதற் பேறின்றி யிரங்கு நாளிற்
றனபதி மருகன் னன்னைத் தகவுசான் மகவாக் சொண்டு, ம
மைகிழ் சிறப்பா னல்ல மனைவியுந் தொழுது வாங்கிப், பு
னைவன புனைநது பேற்றிப் பொலிவுற வளர்த்துக் கொ
ண்டாள்.
413. தனபதி மகப்பே ரற்றா னுயினுந் தணவாக் காதன்
மனைவிமேல் வைத்த வாசை மயக்கினுல் வருந்தி யீன்ற
தனையனை மகவாத் தந்த தங்கைமேற் றிராப் பூசல்வாள்.
வினைவினைத் தொழுக வோர்நா ளினையறும் வெகுண்டுசொ
414. பெருமதி முனக்கேன் பிள்ளைப் பேற்றற் பாவி நீயென்
னருமைநன் மகனு லன்றோ விருமைபு மடைவா யென்னப்
பெரிதுநா ணடைந்து மேலைக் காயினும் பிள்ளைப் பேறு
தருதவம் புரிவே னென்னுத் தனபதி தவமேற் செல்வான்,

415. தம்பெருஞ் செல்வ மெல்லா மருமகன் தனக்கே யாக்கி
யன்புகொண் மனைவி யோடு மருந்தவ நெறியிற் சென்றான்
பின்பவன் வரவு தாழ்ப்ப மருமகன் பெற்ற வெல்லாம்
வன்பினால் வழக்குப் பேசி வெளவிறார் தாய மாக்கள்.
416. வினோதில னடிமை பைம்பூண் வெறுக்கைநன் பசர்க ளேனை
வளனுமாற் றவர்கைக் கொள்ள வன்சிறை யிழந்த புட்போற்
றளர்வுறு மகனுந் தாயுஞ் சார்பிலார் தமம னோர்க்கோர்
களைகளு யிருக்குங் கூடற் கடவுளே சரண மென்னு.
417. வந்துவா னகடு போழ்ந்த மணிமுடி விமானக் கோயிற்
சுந்தர நாதன் பாதத் துணைதொழு திறைஞ்சி யார்க்குந்
தந்தையுந் தாயு மாகுந் தம்பிரா னீரே யெங்கட்
கெந்தையும் யாயு மென்னு விரங்கினின் றினைய சொல்வாள்.
418. என்மகன் தன்னை மைந்த னினமையா லெவருங் காணத்
தன்மக னாகக் கொண்டு தகுதியா லன்றே காணி
பொன்மனை பிறவு நல்கிப் போயினுனெமமுனிப்பால்[டார்
ஊன்மையாற் றுயத் தார்க ளவையெலாம வெளவிக் கொண்
419. ஒருத்திரா னொருத்திக் கிந்த வொருமகனிவனுந் தேறுங்
கருத்திலாச் சிறியன் வேறு களைகனுங் காணே னைய
வருத்திசா லறவோர் தேறு மருட்பெருங் கடலே யெங்கு
மிருத்திற் யறியாய்கொல்லோவென் றுபார் படியவிழந்தாள்
420. மாறுகொள் வழக்குத் தீர்க்க வல்லவ டுருளினாலே [ய்யி
சீறுகொள் வடிவேற் கண்ணாள் சிறுதுயி லடைந்தான் மெ
லுறுகொள் கரண மைந்து முற்றி கனவிற் கங்கை [வார்,
யாறுகொள் சடையார் வேதச செல்வரா யடுததுச சொல்
421. புலர்ந்தபின் றுயத தோரைப் புரவல னானே யாற்றால்
வலந்தரு மன்றத் தேற்றி மறித்தனை யிருத்தி யாம்போந்
தலந்தரு மறிவான் மூத்தோ ரனைவரு மிசைய வந்தச்
சலந்தரு வழக்குத் தீர்த்துத் தருகுவம போதியெனாரர்.
422. வேரியங் குவளை யுண்கண் விழித்தனள் வியந்து கெட்
டே, னுருமில் லார்க்குத் தெய்வந் துணையென்ப தறிந்தே
னென்னாக், காரிருங் கயலுண் கண்ணாள் கணவனைத் தொழு
து வாழ்த்திச், சீரிளங் குமர னோடுந் தெரிவைதன் மனையி
ம் சென்றாள்,

423. சென்றவன் கங்கு லெல்லை தெரிந்தபி நெழுந்து வெள்ளி
மன்றவன் கோயில் வாயில் வந்துவந் தனைசெய் தம்பொற்
குன்றவ னுரைத்தவாற்றாற் கொடுமைசால் வழக்குப் பூட்டி
வென்றவ ரிருக்கை யெய்தி விளம்புவான் பலருங் கேட்ப.
424. அட்டில்வாய் நெருப்பி டேலோ ரடியிடே லறத்தா றன்
றீப், பட்டிமை வழக்கால வென்று போகொட்டேன் பலரு
ங் கெட்க, விட்டன னரச னுணை யறத்தவி சேறி யானறோ,
ரொட்டிய படிக்கேட் டெங்க னுரிப்பொரு டந்து போமின்.
425. என்றனண் மறித்த லோடு மிழுக்குரை யாடி வைது
வன்றிறல் வனியரா தளளி யடித்தனர் மைந்த னோடு
சென்றனண் முறையோ வென்னா த திருந்தறத் தவிசினோர்மு
னின்னுரை யாடி னுன்கேட டறிந்தனா நீதி நூலோர்.
426. அறத்தவி சிருப்போ ரேவ லாடவ ரோடும போந்து
மறித்தவைக் களத்திற் கூட்டி வந்தனள் வந்த வெல்லை
யறக்கொடி பாகர் வெள்ளி யும்பல வாணர் தாமத்
திறத்தன பதியே யென்னத திருவுருக் கொண்டு செல்வார்
427. அரசனின் கில்லை கொல்லோ வரன்றவ ரிலலை கொல்லோ
குணாகழல் வேந்தன் செங்கோல கொடியதோகோதினுல்க
ருரைசெயுந் தெய்வந தாலு மிலலைகொ லுறுதி யான
தருமமெங் கொளித்த தேகொ லென்றறத் தவிசிற் சார்வார்
428. தனபதி வரவு நோக்கி வஞ்சனைத் தாயத தார்க
ளிலைவுறு மனத்த ராகி விமமித மெய்தி வெல்லு
மனவடி யிழநது பண்டு வழக்கலா வழக்கால் வென்ற
வினைநனை துள்ள மரச நாணிநால் விழுங்கப் பட்டார்.
429. மாதல ராகி வந்தோர மருகனைத் தமபின வந்த
தாதுல ராத கோதை தனனொடுந் தழீஇத்தங் கண்ட
மீதுல ராத சாம வேதமாப் பவர்போல் வாய்விட்
டாதுல ரானீ ரநதோ வையவென் றழுது ரைந்தார்.
430. குடங்கையி நெடுங்க னுளுங் குமரனும் வணிகன் றுளிற
மடங்கண் ராட்ட வீழநதா தடக்கையா லெடுத்துப் புல்லி
மடங்கலே றனையான் றுனு மற்றவர் தமைத்தன் சுண்ணீர்
நெடுங்கடல் வெள்ளத்தா ழுத்திக்குமரனேநேர்ந்துரைவான்,

431. ஐம்படை மார்பிற் காணேன் சிறுசிலம் படியிற் காணேன்
மொய்ம்பிடைமதாணிகாணேன் முகத்தசை சுட்டிகாணேன்
மின்படு குழைகள் காணேன் வெற்றுடல் கண்டே னப்பா
வென்பெறு மென்று பிள்ளைப் பணிகளுங்கவர்ந்தாரென்றோ.

432. அனைவரு மிரங்க வாய்விட் டமுதவ ரினையா டன்னைத்
தனையனைக் கண்ணீர் மாறழித் தடக்கையான் முதுகுதைவந
தினையன் மின்னென்முன் வேறென் றெண்ணன் மினென்னுவ
வினைஞர்வல்வழக்குச்சோர்ந துவிடுவது காண்மினெ ன்னஞ்ச

433. நட்பிடை வஞ்சஞ் செய்து நம்பினுர்க் கூன்மா றுட்டத்
துட்டபடக் கவாந்து மேற்றோக் கிம்மிடி முதவா ராயும்
வட்டியின் மிதப்பக கூறி வாங்கியுஞ் சிலாபோ லீட்டப்
பட்டதோ வறததா றிட்டு நப பொருள் படுமோ வென்றோ.

434. மங்கல மாட மோங்கு மதுரைநா யகனை நோக்கிச்
செங்கரஞ் சிரமேற கூப்பி மாணிக்கந தேறறி விற்கு
மெங்குல வணிக ரேறெயெமமலோர் வழக்கை யிரதப்
பங்கவ ரிடனாத தீர்த்துத தருகெனப் புலமடி யாரத்தார.

435. ஆவலித் தழுத களவ வஞ்சரை வெகுண்டு நோக்கிக்
காவலன் செங்கோ னுணனுல் கட்டிய தருபத தட்டி
னவெனுந துலைநா விட்டெம் வழக்கையு நமராய் வந்து
மேவலா வடிக்குந தூக்கித் தெரிகென விதநது சொன்றார்.

436. நரைமுது புலியன் னுன்றொ ர்கேட்டலு நடுங்கிச்சான்றோ
நிருவற்சொலவரக் குமேமகொண்டனுவதித்திரணடுநோக்கி
தெரிவழி யிழக்கு ஞாதி வடிக்கெனச் செப்பக் கேட்டு [த்
வெருவினர் தாயத தார்கள் வலியரின வேறு சொல்வார.

437. தவலருஞ் சிறப்பி னுன்ற தனபதி வணிக ரல்ல
ரிவரென வவையங் கேட்ட விரடுகையும புடைத்து நக்குக்
கவளமா னுரித்துப் போர்த்த கண்ணுதல் வணிகர் கோமா
னவரவர் குடிப்போ பட்டங் காணிமறறனைத்துங் கூறும்.

438. தந்தைதாய் மாமன மாமி தாயததா ரிவரை யீன்றார்
மைத்தர்க ஞுடன் பிறநதார் மனையியர் கிளைஞர் மற்று
மந்தமில் குணங்கள் செயசை யாதிய வடையா ளங்கண்
முந்தையின் வருவாவண்ண முறையினுன் மொழிந்தான்முன்
[னென்.

439. அனையது கேடட வான்றோ ரனைவரு நோக்கி யந்தத்
தன்பதி வணிகர் தாமே யிவரெனச சாற்ற லோடு
மனவலித் தாயத் தாாதம வழக்கிழுக் கடைநத தீது
நனைவழி வேமபன் றேரிற் றணடிக்கு நமமை யென்னு.

440. இல்லீனுக கேகி மீளவன யானென்னுங் குளத்திற் கே
கி, யொல்லையில் வருவே னென்று மொவ்வொரு வாராத
தை யிட்டு, வலலெழு வனைய தோளா ரனைவரும் வன்கா
றாளச, செல்லெழு முகிலபோழ கூட்டஞ் சிதைந்தன
ரொளித்துப் போனா.

441. அனைய்வா போக நின்ற வறனவின மனதத் தூனோரா
தன்பதி வணிகா தந்த துனமெலாந் தத்த மைந்தந்
கெனமீன யெழுதி வாங்கி யீநகந ரீந்த வெல்லே
மனமொழி கடந்த நாயகா மறைந் துநங் கோயில புக்கார்.

442. இமமெனப் பலருங் காண மறைந்தவா ருநதண கூடந்
செமமென ற்றநது நாயகச ிலுவுனுக குவகை தூங்க
விமமித மடைநது வேந்தன் வரிபாராள வெறுப்ப நல்கிக்
கைமப நி வணிகா கோயில புதுகநிலை கனகங் கொணடு.
(திருவிளையாடற்புராணம்.) (௬௨)

வாசுதேவனைப் படைத்துணையழைத்தல்.

443. புரோகிதன் னூது வந்து போனபின் புயங்க கேது
விரோசனன நதனைக கங்கா நதனொடும வெகுளி மாற்றித்
துரோணனை முதலா மிக்க தொனமதி யமைச்ச ரோடுஞ்
சுரோருக சந்ந மென்னந் தனித்திருந் தெண்ணி னானே.

444. தேயமெங் கெங்குஞ் செங்கோல செலுத்துமத் திகிரிவேந்த
ராயவா தமமைக கூட்ட வடைவினிந் னூது போககிக்
காயமு முயிரு மாகிப் பொருடொறுங் கலந்து நின்ற
மாயவன றனைக கூட்ட வளர்மகிற் றுவரை சேர்ந்தான்.

445. மாடநீள் வீதி மூதூா வயங்குமா மதினின் னோற்ற
மேடவிழ் துளப மாலங் கிருந்தன னென்று கேட்டுச்
சேடன்வந தனந்த கோடி செங்கதிா மணியின் பத்திச்
சூடிகா மகுடத் தோடுஞ் சூழந்ததோர் தோற்றம போலும்.

446. கார்க்கடல் வண்ணன் றன்பாற் கண்டியிலொழிந்துபோந்து
மேற்கடற் றுவரை மூதூர் மேவரும் விரகு நோக்கிப்
போர்க்கடற்பொறிகள்யாவும்பொறித்தவப்புரிசைதன்னைப்
பாற்கடல் வளைத்த தொக்கும் பன்மல ரகழி யம்மா.

447. ஈண்டுநீ வரினு மெங்க ளெழிலுடை யெழிலி வண்ணன்
பாண்டவர் தங்கட் கல்லாற் படைத்துணை யாக மாட்டான்
மீண்டுபோ கென்றென் றந்த வியன்மதிற் குடுமி தோறுங்
காண்டகு பதாகை யாடை கைகளாற் றடுப்ப போன்ற.

448. அருள்குடி யிருக்குங் கண்ணு னவதரித் தனனென் றெண்
தரணியின் மீது வந்து தன்னுடைச் சோதி வைகும் [ணித்
பரமமா ஞான போகப் பதிசூடி யிருநத தன்ன
திருநகர் வீதி புக்கான் சித்தசித் துணர்வி லாதான்.

449. வந்தமை யறிந்து கொற்ற வாயிலோர தம்மை நோக்கி
யந்தன்மா மதலை வந்தா லறிவியா தழமிழி னென்று
சந்திர னெடுங்கி நிற்பத் தபனனே சரிக்கு மாறு [டான்.
பந்தனை யிலாதான் யோகத் துயில்வரப் பள்ளி கொண்

450. பொற்புடைப் புனிதன் கோயிற புறத்தினி லனிக நிற்பச்
சற்பவெம் பதாகை வேந்தன் றடையறத் தனிசென் றெய்தி
புற்பல வண்ணன் பள்ளி யுணாதரு காறு மிட்ட
சிற்பவண் டவிசி னேறிக் திருமுடிப் பக்கஞ் சேர்ந்தான்.

451. வந்திலன் விசய னென்று வானுயில் புரிந்த வண்ணல்
சித்தனை செய்யும் வேலைச் சிந்தையிற் கடிய தேரோன்
பந்தனை யறுக்கும பாத பங்கயம் பணிந்து நிற்ப
முந்துற விழித்து நோக்கி முகமலர்ந தருள்செய் தானே.

452. நின்றவ னிருநத வேந்தன் வரவினை நிகழ்த்த நேமிப்
பொன்றிகழ் படையோ னாதப் பொய்த்துயிற் பாய னீங்கி
மன்றலந் தொடையன் மார்பன் வரவெமக் குரைசெயாதென்
னென்றுர நெருங்கப் புல்லி யின்சொலா லுவகை செய்தான்

453. இருவிரும் வந்த வாதென் னியம்புதி ரென்று வாச
மருவிரி துளப மாலை மரகத வண்ணன் கேட்பச்
செருவினீ யெமக்கு வெம்போர் செயதுணை யாக வேண்டும்
பொருவிலோ யென்று கொண்டவ் விருவரும் புகன்றகாலை.

454. உற்றம ருதவி செய்வா னுதிட்டிரன் றனக்கு முன்னே
சொற்றன மாங்க ணிங்குந் துயிலுணர் பொழுதத் தின்ம
விற்பிறல் விசயன் முந்த விழிக்கிலக் கானு னென்று
பற்றறத் துணிந்து சொன்னான் பாண்டவர் சகாய னானன்.
455. முடைகமழ் முல்லை மாலை முடியவன் றன்னைப் போரிற்
படையெடா தொழிமி னென்று பன்னக துவசன் வேண்ட
நெடியமா முகிலு நேர்ந்து நினக்கினி விசய போரி
லடுபடையின் நிசசெய்யுமாண்மையென்னறையென்றான்.
456. செருமலி யாழி யங்கைச் செழுஞ்சுடர் நின்றென் றேறிற்
பொருபரி தூண்டி னித்தப் பூதலத் தரச ரொன்றே
வெருவருமியக்கர் விண்ணோர் விஞ்சையரொனினுமென்கை
வரிசிலை குழைய வாங்கி மணித்தலை துமிப்ப னென்றான்.
457. அடர்விலை விசய னிவ்வா றிசைத்தலு மமலன் வஞ்சப்
படவர வுயர்த்த வென்றிப் பார்த்திவன் றன்னை நோக்கி
நடையுடைப் புரவிந் திண்டேர் நானிவற் கூர்வ தனறி
மீடைபடையேவி தும்மோட்டம்செயென் வேந்தவெனான்.
458. எம்மையே யொழிய வுள்ள யாதவக் குலத்து னோர்க
டமமையு மெமமு னான தாலகே துவையுஞ் சேரச
செம்மையோ நுதவி யாகக் கொணநீ செல்க வென்று
முமமையு முணர்த்தநாதன் முன்னுமப்பின்னுஞ்சொன்னான்.
459. கிருதவன் மாவக் குரோணி கிளாபடை யோடு நின்றால்
வருவனென லுணர்த்து வேண்டு மதுரவாய் மைகளுங் கூறி
மருநிபோழநதிடசெங்கண்மாயவன் விடுப்பவேகிக்டான்.
கருதலான் வியை மொன்றுங் கண்ணன்முன் னேனைக் கண்
460. கண்ணனங் கருளிச் செய்த கட்டுரைப் படியே சங்க
வண்ணனுக் கிளவல் சொன்ன மாற்றமு மரசன் சாற்றி
யெண்ணருந் தொகைகொள் சேனை யாதவ குமர ரோடே
யண்ணலே வருகென் றோதி யத்தினு புரிபுக் காணே.
461. கூறிய வேந் தாகக் கொடியவ னகன்ற பின்னர்த்
தேறிய விபய னோடுஞ் செழும்புனற் றுவரை நீங்கி
யாறிரு நாமத் தோனு மையிரு நாமத் தோனு
முறிய கருணை நெஞ்சி னுதிட்டிர னிருக்கை புக்கார். (கக)

— (வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்.)

இராசதருமம்

462. பால்வளை பரந்து மோபும் படுகடல் வளாக மெல்லாங்
கோல்வளை யாமற் காத்துன் குடைநிழற் றஞ்ச நோக்கி
நூல்விளைந் தனைய நுண்சொற் புலவரோ டறத்தை யோம்
மேல்விளை யாத விற்பம் வேந்தமற் றில்லை கண்டாய் (பின்
463. வாய்ப்படுங் கேடு மின்றும் வரிசையி னரிந்து நாளுங்
காய்த்தநெற் கவளந் தீற்றிற் களிதுதான் கழனி மேயின்
வாய்ப்படலின் திப்பொன்றும் வல்லனாய் மன்னன் கொள்ளி
னித்தநீர் ஞால மெல்லா நிதிநின்று சுரக்கு மன்றே.
464. நெல்லுயிர் மாந்தர்க் கெல்லா நீருயி ரிரண்டுஞ் செப்பிற்
புல்லுயிர் புகைந்து பொங்கு முழங்கழ விவங்கு வாட்டைக்
மல்லலங் களிற்று மாலை வெண்குடை மன்னர் கண்டாய்
நல்லுயிர் ஞாலந் தன்னு ணாமவே னம்பி யென்றான்.
465. ஆர்வலஞ் சூழ்ந்த வாழி யலைமணித் தேரை வல்லா
னேர்நிலத் தூரு மாரி னிடுபல் காலஞ் செல்லு
மூர்வல மறித நேற்றூ தூருமேன் முறிந்து வீழுந்
தார்நில மார்ப வேந்தர் தன்மைபு மன்ன தாமே.
466. காய்ந்தெறி கடுங்கற் றன்னைக் கவுட்கொண்ட களிது போல
வாய்ந்தறி வுடைய ராகி யருளொடு வெகுளி மாற்றி
வேந்தர்தாம் விழைப வெல்லாம் வெளிப்படார் மறைத்தல்
நாந்தக வுழவ ரேதே நன்பொருளாவ தென்றான். (கண்டாய்
467. குடிபழி யாமை யோம்பிற் கொற்றவேன் மன்னர் மற்றுன்
அடிவழிப் படுவர் கண்டா யரும்புகழ் கெடுத லஞ்சி
நொடியலோ ளொழுத்தும் பொய்யை நுண்கலை நீத்த நீந்திக் (ன்
கொடியெடுத் தவர்க்கு நல்கு கொழித்துணர் குமர வென்று
(சேவகசிந்தாமணி)
468. காய்நெல் லறுத்துக் கவளங் கொளினே
மாரிறை வில்லதும் பன்னாட் காகும்
நூறுசெறு வாயினுந் தமிழ்துப்புக் குணினே
வாய்புகு வதனினுங் கால்பெரிது கெடுக்கு
மறிவுடை வேந்த னெறியழிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரிது நந்து

மெல்லியன் கிழவ ஓகி வைகலும்
வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்ட நச்சின்
யானை புக்க புலம்போலத்
தானு முண்ண ஹலகமுங் கெடுமே.

469. கால்பார் கோத்து ஞாலந் தியக்குங்
காவற் சாகா டுகைப்போன் மாணின்
ஊறின் றுகி யாறினிது படுமே
புய்த்த தேற்றா னுயின் வைகலும்
பகைக்கூ ழுள்ளற் பட்டு
மிகப்பலி றினோய் தலைத்தலைத் தருமே.

470. நெல்லுமுயி ரன்றே நீருமுயி ரன்றே
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை புலகம்
அதனால், யானுயி ரென்ப தற்கை
வேன்மிகு தானை வேந்தர்க்குத் தடனே.

(க)

(புறநாணுறு)

பெறுதற்கருமை

471. பரவை வெண்டினை வடகடற் படுதுகத துளைபுட்
டினாசெய் தென்கட லிட்டதோர் நோன்கழி சிவணி
யரச வத்துளை யகவயிற் செறிந்தென வரிதாற்
பெரிய சன்மங்கள் பிழைத்திவண் மாவிடம் பெறலே.

472. விண்டு வேய்நர ஶான்விளை கானவ ரிடனுங்
கொண்டு கூடமபனி குலைத்திடு நிலைகளாக் குறும்பும
உண்டு நீரென வுரையினு மரியன் வொருவி
மண்டு திமபுனல் வளங்கெழு நாடெய்த லரிதே.

473. வில்லின் மாக்கொன்று வெண்ணிணத் தடிவிளிம் படுத்த
பல்வி னார்களும் படுகடற் பரதவர் முதலா
வெலலை நங்கிய விழிதொழி விழிகுல மொருவி
நல்ல தொல்குலம் பெறுதலு நரபதி யரிதே.

474. கருவி மாமழை கனைபெயல் பொழிந்தென வழிநா
ளருவி போற்றொடர்ந் தருதன வரும்பிணி யழலுட்
கருவிற் காய்த்திய கட்டளைப் படிமையிற் பிழையா
துருவின் மிக்கதோ ருடம்பது பெறுதலு மரிதே.

475. காம னன்னதோர் கழிவனப் பறிவொடு பெறினு
நாம நாற்கதி நவைதரு நெறிபல வொருவி
வாம னுனெறி வழுவறத் தழுவின ரொழுக
லேம வெண்குடை யிறைவமற் றியாவது மரிதே. (நு)
(சீவகசிந்தாமணி)

பாரியின் வள்ளன்மை.

476. நல்லவுந் தீயவு மல்ல குவியினர்ப்
புல்லிலை யெருக்க மாயினு முடையவை
கடவுள் பேணே மென்னு வாங்கு
மடவர் மெல்லியர் செல்லினும்
கடவன் பாரி கைவண் மையே.
477. பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி
யொருவற் புகழ்வர் சென்னுப் புலவர்
பாரி யொருவனு மல்லன்
மாரியு முண்டண் டெகுபுரப் பதுவே.
478. கடந்தடு தானே மூவருங் கூடி
புடன்றனி ராயினும் பழம்புகொளற் கரிதே
முந்தூ லார்த்தே தண்பறம்பு நன்னுடு
முந்தூ லாரும் பரிசிலர் பெற்றவார்
யாமும் பாரியு முளமே
குன்று முண்டுநீர் பாடினர் செவினே.
479. அளிதோ தானே பாரியது குன்றே
வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ வரிதே
நீலத் திணைமலர் புரையு முண்கட்
கிணைமகட் கெளிதாற் பாடினன் வரினே. (சு)
(புறநானூறு)

மக்கட்பேறு.

480. படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணு
முடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
யிட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்து
நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிந்தது

மயக்குறு மக்களை யிலலோக்குப்

பயக்குறை யிலலேத்தாம வாழு நாளே.

(க)

(புறநானூறு.)

ஆற்றுவரி. (காவேரி)

481. உழுவ ரோதை மதகோதையுடைநீரோதைநண்பதங்கொள்
விழுவ ரோதை சிறந்தார்ப்ப நடந்தாய் வாழி காவேரி
விழுவ ரோதை சிறந்தார்ப்ப நடந்த தெல்லாம வாய்காவா
மழுவ ரோதை வளவனநன் வளனே வாழி காவேரி.

482. மருங்குவண்டுந் நதார்ப்பமணிப்பூவாடையதுபோததுக்
கருங்க யநகண் விழித்தொல்கி நடந்தாய வாழி காவேரி
கருங்க யற்கண் விழித்தொல்கி நடந்ததெல்லாநினகணவன்
கிருந்து செங்கோல வாயாயமையறிந்தேன் வாழி காவேரி.

483. பூவா சோலை மயிலாடப் புரிந்து குயிலக ளிசைபாடக்
காம மாலை யருகசைய நடந்தாய வாழி காவேரி
காம மாலை யருகசைய நடந்த தெல்லா நினகணவன்
காம வேலின் நிறங்கண்டே யறிந்தேன் வாழி காவேரி.

484. வாழி யவன்நன் வளநாடு மகவாய வளாகுந தாயாகி
யூழி யுயாகும பேருதவி யொழியாய வாழி காவேரி
யூழி யுயாகும பேருதவி யொழியா தொழுக லுயிரோம்பு
மாழியானவான் பகல்வையையோ னருளேவாழி காவேரி. (ச)

(சிலப்பதிகாரம்.)

அம்மாளைவரி.

485. விநகுநீ வேலி யுலகாண்டு விண்ணவாகோ
னோங்கரணங் காத்த வரவோனயா ரமமாளை
யோங்கரணங் காத்த வரவோ னுயாவி சமுழிற்
றாங்கெயின் முன்னெறிந்த சோழன்கா ணமமாளை
சோழன் புகாங்கரம பாடேலோ ரமமாளை.

486. புறவுநிறை புககுப் பொன்னுலக மேததக்
குறையி லுடம்பரிந்த கொற்றவனயா ரமமாளை
குறையி லுடம்பரிந்த கொற்றவன்முன் வந்த
காவல முறைசெய்த காவலன்கா ணமமாளை
காவலன் பூம்புகா பாடேலோ ரமமாளை.

487. கடவரைக ளோரெட்டுங் கண்ணிமையார் காண
வடவரைமேல் வாள்வேங்கை யேற்றினையா ரம்மாளை
வடவரைமேல் வாள்வேங்கை யேற்றினன் றிக்கெட்டுங்
குடைரிழலிற் கொண்டளித்த கொற்றவன்கா ணம்மாளை
கொற்றவன்றன் பூம்புகார் பாடேலோ ரம்மாளை. (ங.)

(சிலப்பதிகாரம்)

கந்துகவரி.

488. பொன்னிலங்கு பூங்கொடி பொலஞ்செய்கோதை வில்விட
மின்னிலங்கு மேகலை ளார்ப்பவார்ப்ப வெங்கணுந்
தென்னன்வாழ்க வாழ்கவென்று சென்றுபந்த டித்துமே
தேவரார மார்பன்வாழ்க வென்றுபந்த டித்துமே.
489. பின்னுமுன்னு மெங்கணும்பெ யார்த் துவந்தெ முந்துலாய
மின்னுமின்னி ளங்கொடி வியனிலத்தி ழிந்தெனந்
தென்னன்வாழ்க வாழ்கவென்று சென்றுபந்த டித்துமே
தேவரார மார்பன்வாழ்க வென்றுபந்த டித்துமே.
490. துன்னிவந்து கைத்தலத்தி ருந்ததில்லை நீணிலத்
தன்னினின்று மந்தரெத்தெ டுந்ததில்லை தானெனத்
தென்னன்வாழ்க வாழ்கவென்று சென்றுபந்த டித்துமே
தேவரார மார்பன்வாழ்க வென்றுபந்த டித்துமே. (ங.)

(சிலப்பதிகாரம்)

ஊசல்வரி

491. வடங்கொண் மணியூசன் மேலிரீது யையை
புடங்கெருவர் கைநிமித்தாங் கொற்றமே லுக்கக்
கடம்பு முதறடிநத காவலனைப் பாடித்
குடங்கைநெடுங் கண்பிறழ வடாமோ ளுசல்
கொடுவிற்பொறிபாடி யாடாமோ ளுசல்.
492. ஓவை ரீமைப் பதின்ம ருடன்றெழுந்த
பேரிற் பெருஞ்சோறு போற்றாது தானளித்த
சேரன் பொறையன் டலையன் நிறம்பாடிக்
கார்செய் குழலாட வாடாமோ ளுசல்
கடம்பெறிந்த வாபாடி யாடாமோ ளுசல்.

493. வன்சொல் யவன் ளளநாடு வன்பெருங்கத்
 நென்குமரி யாண்ட செருவிற் கயற்புனியான்
 மன்பதைகாக குங்கோமான் மனனன் திறம்பாடி
 மின்செ யிடைநுடங்க வாடாமோ ஆசல்
 விறலவிற் பொறிபாடி யாடாமோ ஆசல். (12)
 (சிலப்பதிகாரம்.)

ஆய்ச்சியர்குரவை.

494. வடவலைய மததூக்கி வாசுகியை நாடாக்கிக்
 கடலவண்ணன் னொண்டொருநாட்கடல்வாழி கலக்கினையே
 கலக்கியகை யோரையாந் கடைகயிறுந் கட்டுண்கை
 மலக்கைய வுநதியாய மாயமோ மருட்கைத்தே.
495. அயபொரு ளியனென்றே யமரர்கணந் தொழுதேத்த
 " அபசியொன் றின்றியே யுலகடைய வுண்டனையே
 உண்டவாய் களவியை யுறிவெண்ணெ யுண்டவாய்
 வண்டுழாய் மாலையாய மாயமோ மருட்கைத்தே.
496. நிரண்டமர நொழுதேத்துந் திருமானின் செங்கமல
 விரண்டடியான் புஷலகு மிருந் கடந்தனையே
 கடந்தவடி பஞ்சவாக்குந் தூதாக நடந்தவடி
 மடங்கலாய மரமட்டாய மாயமோ மருட்கைத்தே.

வேறு.

497. அழல ந நிரடியான் முறைநிரம்பா வகைமுடியத்
 தாயியசே வடிசேப்பத் தமபியொடுங் கான்போநது
 சோவரணும போர்மடியந் தொல்லிங்கை கட்டழித்த
 சேலகன்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே
 திருமாலோ கேளாத செவியென்ன செவியே.
498. பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம்
 விரிகமல வுநதியுடை விண்ணவனைக் கண்ணுந்
 திருவடியுங் கையுங் கனிவாயுஞ் செயய
 கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
 கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தங் கண்ணென்ன கண்ணே.

(57)

அறவுடை.

500.

தெரிவுறக சேட்ட திருத்தகுநல
பரிவு மிக்கணும பாங்குநி நகுமின
தெய்வந தெளிமின பொலிந்தோரப பேணுமின
பொய்யுரை யஞ்சுமின புறஞ்சொற பொறுதுபின
ஊறுண நுறம் அயிரசகொலை மகுமின
தானஞ் செயமின மயம்பல தாங்குநா
செயநநனி கொலலனமின தீர்ட பகழ்மின
பொய்ககரி போகனமின பொருணமொழி நீங்கனமன
அறமீவா சவைககா மகலா தணுகுமின
பிரமீவா சவைககா ம பழைத்துப் பபயாமி
பிராமனை யஞ்சுமின பிழையுமி னோம்புமின
அறமனை காமி னல்லவை கழ்மின
சளஞ்ஞ சாவுங் காபமுப பொய்யும
வெள்ளைக கோட்டிபு விரகினி லொழிமின
இளமைபுஞ் செலவமுப யாகவாகு நீலையா
உளநா வரையா தொலபுவ தொழியாது
செலவந தேவததுக குயதுணை தெய்மின
மலலனமா ஞாலகது வாழ்வுநி நகுமின.

(சுலபபஞ்சாபம்)

செய்யுட்டி ரட்டு முற்றிற்று.

MAHAMAHOPADHYAYA
JR U.V. SWAMINATHA IYER

